

קרוזב אליך

מבית גילוי דעת

עבודת ה' ברוח חסידית

עשו שליחות,
עשו טובה לעצמכן
ברכה שילת | לרגל כנס
שליחות חב"ד העולמי

משפטים: ההלם
וההזדמנות
הדס לוינשטרן

קליפות נושרות בווטלדי ערה

לפני שש שנים יצאו אלחנן גרונר ואברהם שפירא למסע מסוכן לחשיפת האמת. עכשיו, אחרי שהסרט שהפיקו עורר הדים, הם מבינים שהעבודה החשובה רק מתחילה

יהודי בלי אוויר?
אהרן רזאל

עסקה הוגנת:
עמל + מתנה
עדה האוזר

שירת העבדים
התוועדות
עם הרב אשר פרקש

רבנים

הועידה הארצית

עורכי חזרות

לראשונה!
פרטים בעמ"4

למען ילמדו

להרשמה 03-5580300

מיכי יוספי

שיחת חברים

בלי לחץ, הפוך!

למרבחה הפליאה שלו, בתו לא הבינה מה הוא סח ושאלה אותו בחרדה: "אבא, על מה אתה מדבר?!" הוא סיפר לה על המשפט שהוא שמע מפי בעלה, ואז היא תפסה את ראשה בשתי ידיה, פרצה בצחוק מתגלגל ואמרה לו: "הוי, אבא, אתה לא מביין. לשמעון יש מין מילתא דשטותא כזו - על כל שטר כסף שמגיע אליו הוא כותב את שמו בראשי תיבות, כי הוא רוצה לראות כמו עיניו איך שהגלגל חוזר בעולם, והוא מצפה שיום אחד השטר יתגלגל ויחזור אליו... זה התחביב שלו, ובאמת לפעמים אחרי שנה-שנתיים פתאום הוא מקבל עודף במכולת והוא אומר: תראו, הנה השטר חזר אלינו...".

"גם הפעם", המשיכה הבת, "כשביקשת ממנו כסף הוא הוציא לך שטר מהארנק ואמר לי בתוך כך את המשפט שאני מכירה מאז ומתמיד - 'מעניין אם הכסף יחזור אלינו'. זה הכל".

חברים יקרים, אני לא צריך להוסיף ולומר שכמובן רווח לו לחותן, אבל זה גם מסר חזק מאוד בשביל כל אחד מאיתנו: גם כשאתה כבר מלא בחשדנות, ואולי אפילו כעס וטינה, כדאי תמיד לפתוח את הדברים בפני הזולת ולהציף את מה שאתה מרגיש. אתה אף פעם לא יודע מה תגלה, כמו במקרה שלנו. אם ראובן לא היה מדבר ומשתף בתחושותיו, לכו תדעו לאן זה היה מתפתח. דורות של סכסוך היו באים לעולם, כשאף אחד לא יודע מהיכן הכל התחיל.

טוב כלב מת מכלב זזי

את הסיפור השני על האיפכא מסתברא סיפר לרב לוינשטיין אחד מעובדי רשות שדות התעופה. האיש עבד בפריקה של מטעני מטוסים, ויום אחד הם הוציאו מתא המטען של המטוס כלוב ובו כלב. אמנם יש אפשרות להטיס בעלי חיים במטען, אבל הדבר נעשה בדרך כלל בהתאם להנחיות מסוימות שנועדו לשמירה על בריאותם, מה שבמקרה שלנו כנראה שלא בוצע או שלא עזר - הכלב נמצא מת.

כמובן, מטבע הדברים העובדים היו מאוד לחוצים מתביעות משפטיות ושאר עניינים של אחריות. בראותם כך, אחד העובדים אמר לחבריו: "תראו, מאחורי המחסנים שלנו יש כלב משוטט שמאוד דומה לכלב המת, ממש אחד לאחד. בואו נחליף אותו...". אמנם לבעלי כלבים יש טביעת עין על הכלב שלהם, אבל העובדים בחרו להיתמם והחליטו להכניס לכלוב את הכלב המשוטט, ואילו את נבלת הכלב המת הם ישליכו למקום בטוח...

כך עשו, והם היו ממש מרוצים ורגועים מהתוצאה. הם אפילו הבחינו שלכלב המת היה כתם שחור ליד האוזן, ובכן, הם לא התבלבלו. לקחו טוש שחור עבה וציירו כתם דומה על הכלב המוחלף, ותכף הכניסו את הכלב עם הכלוב אחר כבוד, היישר אל המקום אליו הנוסעים מגיעים ואוספים את חפציהם.

עברו כמה רגעים, והנה התקרבה גברת הדורה בלבושה ובאה לקחת את הכלוב שעל המדבקה שעליו מופיע השם שלה. היא הסתכלה פעם ופעמיים, ואז הזדעקה לעבר העובדים בבהלה ואמרה: "חבריה, זה לא הכלב שלי!" הפקידה שישבה שם, שלא ידעה כמובן מכל הנעשה, השיבה לה: "גברת, הנה המדבקה עם השם שלך, יש בכלוב כלב - זה בוודאי שלך". אבל האישה חזרה והתעקשה: "לא, זה לא הכלב שלי!"

"אולי את מתבלבלת?" שאלה הפקידה, "אולי את זו שלא שמה לב? הרי זה בוודאי שלך, למה העקשנות הזו?" לא הבינה הפקידה. ואז שלפה האישה את הקלף המנצח: "גברתי, הכלב שלי מת, אני הבאתי אותו לקבורה בארץ, וזה כלב חיי...".

זה מסוג הסיפורים שאפשר לעצור כאן, ואם היינו באמת יושבים פנים-אל-פנים בהתוועדות עם חברים מקשיבים היינו שואלים כל אחד: איזה מוסר השכל אתם יכולים לקחת מהסיפור הזה? ובכן, למרות המסגרת הכתובה שלנו אני מפנה את השאלה לכל אחד מהקוראים במקום בו הוא נמצא: מה המסר?

חברים יקרים, לעניות דעתי גם בסיפור הזה יש עיקרון של איפכא מסתברא. לפעמים בן אדם נכנס לסיטואציה מסוימת והוא מרגיש שקרה דבר נורא, משהו מאוד משמעותי השתבש. אבל במבט מבפנים מתברר שבכך שהוא מנסה לתקן את המצב - כאן מתחילה להיווצר הבעיה והשיבוש... בכל אופן, גם אם מרגיש לכם שהסיפור יותר חזק מהמוסר-השכל, לא נמנעתי מלהביא אותו במסגרת צמד סיפורים של איפכא מסתברא, ברוח של ונהפוך הוא. לחיים לחיים, שהכל יתהפך לטובה ולברכה.

שלום חברים. אנחנו כבר עומדים בשבת מברכים חודש אדר, החודש אשר נהפך לישראל מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב. לאור זאת, יש לנו היום בתפריט ההתוועדות שני סיפורים של 'איפכא מסתברא'. לענייננו, כוונת השימוש בביטוי הזה היא שלפעמים אדם נתקל באיזשהו אירוע שעושה עליו רושם ראשוני מסוים חזק מאוד, אבל אם הוא זוכר את הנקודה שנדבר עליה היום הוא יוכל לגלות שהרקע האמיתי לדברים הפוך לחלוטין מאותה הסתכלות ראשונית.

ובכן, הנה הסיפור הראשון שלנו, ומעשה שהיה כך היה: ראובן היה במקום מסוים ונתקע בלי כסף בארנק. הוא ניגש לחתנו הצעיר, שמעון, וביקש ממנו הלוואה קטנה. החתן, כמובן, הוציא שטר מארנקו ונתן לחתנו בחפץ לב, אבל כשהחזר החתן והלך לעשות את מבוקשו הוא הספיק לשמוע את חתנו אומר לבת-ראשתו: "מעניין אם הכסף יחזור אלינו...".

אתם יכולים לתאר לעצמכם את הסיטואציה המעליבה? ראובן כל כך נעלב מהחשדנות המזורה הזו. למרות שהיה מוכר לכל כאדם ישר ותמים-דרך שתמיד עומד בהתחייבויותיו, פתאום הוא זוכה לשמוע את חתנו הצעיר אומר מאחורי גבו "מעניין אם הכסף יחזור אלינו". מה זה הדבר הזה?!

כוחו של שיתוף

תגידו אתם, כמה כעסים וטינות יכולים לעלות מסיפור כזה? אבל ברוך השם, ראובן שלנו ידע את הסוד שבמקום לשמור טינה - כדאי לדבר ולשתף מה אתה מרגיש. כך, בהזדמנות הראשונה הוא אמר לבתו: "תגידי, וכי בעלך כל כך לא סומך עליי? האם אני כל כך... ממי הוא קיבל לשון הרע שכזה? הרי אני כל כך משתדל לדייק בהחזרת הלוואותי!"

ל'המקום' דרושה

רצונות חברותות

נתן אביב

דרושה/מישהו/י עם תודעת שליחות
שרוצה עבודה משמעותית
של יצירת חיבורים בעם שלנו - דרך המפגש עם היהדות

- יחסי אנוש מעולים ועבודה בצוות
- חיבור לתחום
- 100% משרה
- ב'המקום' בתל אביב

מה רצונך?

- לפגוש אנשים מכל עם ישראל
- לראיין וצולטו להם חברותא (קצת כמו שידוך)
- ללוות חברותות בלימוד ובדרך הרחנית

קו"ח למייל - zehutlv613@gmail.com
נא לציין ציפיות שכר / רק פניות מתאימות תענינה

ליל הסדר ובסיסי צה"ל

דרושות משפחות / זוגות צעירים מכל רחבי
הארץ לעריכת סדר פסח בבסיסי צה"ל

< תודעת שליחות < כריזמה < בעלי יכולת בין אישית גבוהה
< ידע תורני < ניסיון בדיבור מול קהל ולב פתוח
< יתרון לבעלי ניסיון בהעברת סדרים ציבוריים

חושבים שאתם מתאימים?
סרקו את הברקוד
וענו על השאלון המצורף

או שלחו לנו מייל mmf@mmf.org.il

לא תנחשו מהיכן אני כותב לכם הפעם. ובכן, אני רכון על שולחן באולם הענק של 770 בברוקלין! בפעם הראשונה בחיי אני מבקר במקום הלא-יאומן הזה. סביבי חסידים, רבנים, שלוחים, חתנים טריים, צעירים מתקרבים מכל העולם, ומה לא?

אתחיל בסיפור ששמעתי בביקורי כאן. סטיב הג'ינג'י נהג לנסוע ללימודים על סקייטבורד במנהטן. יום אחד ראה איש עומד ליד מכונית ומבקש עזרה. הוא עצר לראות כמה יוכל לעזור. "אין לך פנצ'ר", הרגיע את החסיד המזוקן, בעל המכונית. "רק חסר לך אוויר, תמשיך לנסוע ורק תמלא אוויר בתחנת הדלק הקרובה".

"גלגל בלי אוויר...", המהם החסיד, "אתה יודע, בחור, זה כמו להיות יהודי בלי תורה. אתה יודע מה זה תורה?" הפתיע את סטיב בשאלה.

- "אה... בערך... שמעתי פעם", גמגם.

- "למדת פעם?"

- "לא".

- "אז בוא נקבע חברותא קטנה".

המשך הסיפור הוא שסטיב התקרב ליהדותו, עבר ללמוד בחב"ד והפך לתלמיד חכם, חסיד ובעל משפחה גדולה. בנו, שהוא כיום שליח באירופה, סיפר לנו זאת בהתוועדות.

אגב, למי שלא ניחש, זו לא הייתה הפעם הראשונה בה היה חסר אוויר בגלגל של החסיד המתוק הזה באותה פינת רחוב, וגם לא האחרונה... גם סטיב לא היה היהודי האחרון ששב הביתה כי עצר לעזור. כך שמענו בשבת, בין לחיים למאמר חסידי, לצד ניגוני סעודה שלישית

הרגשתי שאני רוצה לבקש ממנו שאזכה גם אני להיות יהודי כפי שהוא לימד - כזה שלא עושה מה שהוא יכול אלא עושה יותר מכפי יכולתו

ושלג חורפי, עוד המון סיפורים, ניגונים ותורות. אוסיף אנקדוטה שסיפר השליח הנזכר. כחבר משלחת אנשי דת מהמדינה שלו, הוא השתתף בשנה האחרונה בכנס בו נכח גם האפיפיור. כשהגיע תורו של השליח לשאת דברים, ביקש מהאפיפיור לפעול למען החטופים. הנהן האפיפיורוס והשיב: היש אדם שלא עושה מה שהוא צריך? ענה השליח: כן, יהודי. יהודי עושה יותר מכפי יכולתו... אגב, שעה לאחר מכן נודע בציבור שהאפיפיור התמוטט והלך לעולמו. מתברר שזו הייתה השיחה האחרונה שלו, בה יצא לו לשמוע דברים בשבחם של ישראל.

לסיום, אספר על החדר של הרבי בו התפללנו בשבת. לא שינו בו דבר - השולחן, הספרים בארון, ואפילו המכתבה הישנה עליה כתב, בירך ושיגר עצות והוראות לכל רחבי העולם. כאן, בחדר הזה, קיבל מנהיגים ושועי עולם לצד עמך ישראל, מילדים ועד זקנים. כמה ניסים ומופתים התגלגלו מעל ומתחת השולחן הזה...

מצאתי עצמי גם מדבר עם הרבי בליבי, על חיי, על החטופים שחזרו, על היהודים שמסרו נפשם על קידוש השם ועל ההתעוררות הגדולה שיש בעם ישראל. לפני שיצאתי, הרגשתי שאני רוצה לבקש ממנו שאזכה גם אני להיות יהודי כפי שהוא לימד - כזה שלא עושה מה שהוא יכול אלא עושה יותר מכפי יכולתו. לחיים לחיים.

מאות רבנים יתכנסו לוועידת עורכי חופה וקידושין הראשונה בישראל יתכנסו מאות רבנים עורכי חופות לכנס מקצועי, כדי להעמיק את הקשר עם הדור הבא של הבתים בישראל.

בקרב המשרתים והאחריות המוטלת על כתפי הרבנים להוביל את הזוגות הצעירים לבניית בית מתוך קדושה וטהרה.

משולחן בית הדין אל מתחת לחופה

פאנל פרקטי לסיום יתקיים עם הרה"ג זבדיה כהן אב"ד תל אביב והרב פנחס אלטהויז רב ממונה בראשל"צ ומנהלי מחלקת נישואין בחולון

מסע חזותי מרגש: הפקת מולטימדיה עוצמתית לאורך כל שלבי האירוע

בנוסף ליום העיון המקצועי לרבנים מכהנים, יוצגו במהלך היום גם אפשרויות הכשרה ייעודיות לרבנים המעוניינים להיכנס לתחום עריכת החופות ולקבל את ההסמכה והכלים הנדרשים לכך.

השקת קרן 'תכלת'

בשיא האירוע תושק קרן 'תכלת' - מערך מענקים ומלגות מיוחד שנועד לחזק את הרבנים עורכי החופות ולסייע בביצור קדושת הבית היהודי. המארגנים מציינים כי המטרה היא להעניק לרבנים את כל הכלים המקצועיים כדי שכל זוג בישראל יזכה לחופה שהיא חוויה יהודית מרוממת ומחברת.

הוועידה היוקרתית תתקיים במעמד הרבנים הראשיים לישראל: הרה"ג הרב קלמן מאיר בר שליט"א והראשון לציון הרב דוד יוסף שליט"א, שיפארו את הכנס בנוכחותם ויישאו דברים בפני מאות הרבנים המשתתפים. הרב חזקיהו סאמין ראש אגף נישואין וחלק מחברי ועדת נישואין ורבנים במשרד לשירותי דת במועצת הרבנות הראשית.

פאנלים מקצועיים וביורורי הלכה

הוועידה תחל במושב הלכתי מעמיק של "ביורור הלכה" בהובלת הרה"ג שמואל אליהו שליט"א ובהשתתפות גדולי הרבנים. בהנחיית איש התקשורת ידידיה מאיר. בהמשך היום יתקיימו פאנלים מקצועיים שיעסקו בסוגיות המהותיות העולות במפגש עם הזוגות הצעירים בעידן הנוכחי, וכיצד להפוך את מעמד החופה לאירוע משמעותי, מחבר ומאיר.

החיבור בין המילואים לקדושת הבית

הוועידה, שמתקיימת ביום שלישי ז' באדר באולם "האחוזה" במודיעין, מגיעה על רקע תופעה רחבה שצמחה מאז ה-7 באוקטובר: רבנים רבים המשרתים במערך המילואים הפכו לכתובת טבעית עבור חבריהם לשירות המבקשים להקים בית יהודי. תקופת המלחמה הביאה ביקוש שיא לעריכת חופות כדת משה וישראל.

במוקד המושב המקצועי יעמוד הדיין הנודע, הרב אברהם זרביב שליט"א, המשרת בעצמו במילואים ומלווה מקרוב את לוחמי צה"ל. הרב זרביב, המוכר בפעילותו העניפה גם בתור רב עורך חופות מבוקש ובחיבורו העמוק לשטח, יישא דברים על המומנטום המיוחד שנוצר

להרשמה לכנס לרבנים עורכי חופות בלבד
חייגו: 03-5580300 או סרקו:

מדרשת יפו

תורה שמצמיחה חיים

תלפיות

המכללה האקדמית לחינוך בחולון

תנתן לי נפשי בשאלתי

תוכנית הוראה מדרשת יפו מזמינה ליום עיון לקראת פורים לגלות. להתחדש. להיוולד מחדש.

8:45 קבלת פנים

דוכנים, מוזיקה ועגלת קפה (הדס בייקרי)

9:30 'לובשים מלכות- הכנה לפורים' / הרב יובל מיטלמן

10:30 'על ידי השמחה אפשר להחיות אדם אחר' / הרב מיכי יוספי

11:30 'כאב שהוא פתח. פתח לאינסוף' / הרבנית טל אביטן

12:30 'פורים - געגוע לטבעיות החיים' / הרב משה קוסטה

13:30 'לצעוד בשער הלא נודע' / הרבנית רננה שפירא

14:30 'מעץ הדעת טוב ורע אל עץ החיים' / הרב נתנאל אביטן

15:15 'ולעורר לב' / היכרות קצרה עם התוכנית וניגונים לקראת שבת

עם החבורה ואמונה אלואי

יום חמישי ט' אדר (26.2)

לפרטים והרשמה: ליאת - 0505743179

• פוכני מכירה סוויט • הכרות עם התוכנית הוראה • שילוב מסתתפת

עגלת קפה (הג'ס בייקרי) קפה ופינוק עליין ♥ Bakery

עזוב תעזוב עמו

מישהו מקשיב לי?

הם לא מבינים אותי.

בכלל לא רציתי את כל זה.

מי ביקש מהם עצות?

וואו! זה סיפור ישן, אבל שייך לסיפורים שקשה לשכוח.

כמה שאני נראה זורם כזה, חברים טובים באמת

איך לי הרבה, הם ספורים מאוד. אחד

מהם, יהודי מיוחד מאוד, לימד

תקופה באיזו ישיבה ודאג

שאני אגיע אליהם להעביר

שיעור שבועי. לא היינו

נפגשים שם הרבה,

אבל בכל זאת היה

נחמד להיפגש מדי

פעם.

ערב אחד הוא

הופיע בפתח של

בית המדרש.

בתור חבר לא

התקשיתי לשים

לב שעובר עליו

משהו, הוא

נראה כאילו איזה

טרקטור עבר

עליו פעמיים. הוא

העביר את העיניים

על בית המדרש

וזה היה אותי. כשהוא

הגיע התיישבנו ביחד

ליד שולחן לדבר.

הוא התחיל את

השיחה בערך ככה:

"הפעם הראשונה

שהרגשתי טוב היום

הייתה כשראיתי אותך" (אם

אתם שואלים אותי, זו הוכחה חזקה לזה

שהמצב שלו היה באמת גרוע, הלוואי שכל פעם שהייתי רואה אותי

הייתי מרגיש יותר טוב). בכל מקרה, הוא התחיל לשפוך את מה שעובר

עליו, שום דבר דרמטי בחוץ, דברים דרמטיים מאוד בפנים. מסוג

הדברים שאם אתה בעניינים אתה מבין אותם, ואם לא אז התגובה

שלך יכולה להיות משהו בסגנון: "לא הבנתי, אבל מה קרה? תנסה

להסביר. סתם דיכאון? לא קרה כלום, יעבור לך".

אחרי ששמעתי אותו קצת הייתי חייב לעזור לו, לא יכולתי להשאיר

אותו ככה. כיוון שהיהודי הזה הוא יהודי שעוזר בעצמו לאנשים

אחרים אמרתי לו משהו בסגנון: "אם היית יושב כאן במקומי היית

אומר ש...". ברגע הזה הוא הסתכל עליי ואמר לי משהו כמו:

"אני לא צריך שתתן לי עצות, אני רק צריך שתקשיב לי".

בוס!

נדמה לי שהרגע הזה היה מהמכוננים בחיי.

אחרי המשפט הזה השכל פינה את מקומו ללב, הורדתי את פוזת

המקשיב והמבין ופשוט ירדתי לבור להיות איתו שם ביחד. אל תבקשו

ממני לשחזר עכשיו על מה בדיוק הוא דיבר, אני רק זוכר את עצמי

יושב ובוכה שם בשבילו את הדמעות שלא היו לו.

הבנתם? בשניה אחת הוא פתח לי שער לאחד המקומות הכי בסיסיים

בנפש. כל כך הרבה פעמים השאלה היא בכלל לא 'מה' אלא 'איך'.

כמה מנופחי פוזה אנחנו, עסוקים בלהציל את העולם אבל מסרבים לשאול אותו מה בדיוק הוא רוצה וצריך.

בעצם כל אחד מאיתנו מחזיק בסתר את תיקיית ההצלחות שרשומות על שמו, והתיקייה הסודית הזו סופר-חשובה. כל פעם שהרגשת ה'אני לא שווה' משתלטת עלינו זה הזמן להוציא את התיקייה ולראות שבעצם אני מה-זה שווה, חשוב ובעל משמעות. לא שזה משכנע אותנו מאוד, אבל לא מזיק שהיא נמצאת.

התיקייה הזו היא אחד האסונות הקשים של האנושות.

מגיע אלינו חבר שמשנה יושב לו על הלב והוא

מבקש מאיתנו עזרה. בשנייה הזו אנחנו

שולפים את התיקייה, עושים חיפוש

מהיר עד שאנחנו מוצאים את

הקובץ עם השם שלו ושולפים

אותו. כבר בתחילת השיחה

אפשר לרשום את העובדה

שהוא בחר לפנות אלינו

ולא לכל מיליון האופציות

האחרות שהיו לו, זה כבר

הופך אותנו לחשובים.

אבל זה לא מספיק.

אנחנו חייבים גם להציל

אותו, וששנינו נדע בדיוק

מי הוציא אותו מהבור.

ולכן לאורך כל השיחה

אנחנו עושים פרצוף

מקשיב ובמקביל עסוקים

בלמצוא לו פתרונות

יעילים, משפטים חכמים

ומלאי עומק ועצות טובות.

העיקר שבסוף השיחה

הוא ידע בדיוק למי הוא

חייב, ואנחנו נוכל להוסיף

את השיחה הזו לקובץ שלו

עם כיתובית זוהרת - 'טופל

בהצלחה'.

רק דבר אחד אנחנו לא עושים...

אנחנו לא מקשיבים באמת.

אתם לא מאמינים לי?

כשאתם הייתם החבר המסכן הזה מה באמת רציתם, עצות טובות

או מישהו שייפתח את הלב ופשוט יקשיב לכם ויהיה איתכם?

בדיוק!

וזה אחד מהסודות הגדולים והפשוטים של החיים - ברוב מוחלט של המקרים התשובות של האנשים נמצאות אצלם, כל מה שהם צריכים זה לב מקשיב שיעזור להם לדעת מה הם מרגישים. בלי הרבה עצות ובלי הרבה מילים, ההקשבה והשותפות האמיתית בעצמן עושות את העבודה.

ולכן זה פחות משנה מה אנחנו עושים או אומרים, הרבה יותר חשוב זו השאלה איך אנחנו מקשיבים ושותפים. ככל שאנחנו פחות עסוקים בעצמנו ובתיקייה הסודית שלנו, ויותר מרוכזים בשני ובמה שעובר עליו אנחנו נותנים לו את מה שהוא באמת צריך, מנקים את האוויר מאינטרסים, ממלאים את המרחב באהבה, כנות ואכפתיות ומביאים גאולה לעולם.

עכשיו תראו איך התורה מקפלת הכל בשלוש מילים:

"עֲזֹב תֵּעֲזֹב עִמּוֹ".

תלמיד כיתה ח'?

יגעת

ומצאת

מתוך אמונה בכוחות
הגדולים של הדור הזה

הישיבה התיכונית

יצור לבבי

בעתניאל

מבקשת להציב מטרות גבוהות
בלימוד בבית המדרש,
בהתבוננות הפנימית ועבודת המידות,
בניתוב כוחות החיים לעשייה.
בלימודי הבגרות ברמה גבוהה
מתוך שפת התורה והתקשרות בה.

ליווי אישי בעין טובה,
באהבה ובהעצמת
כל תלמיד
למצויינות לימודית

המחזור הראשון
יוצא לדרך!

יום ראיונות אחרון
16.2.26 | כ"ט בשבט

להרשמה
« סרקו »

לפרטים נוספים: דניאל דרמון 055.6619199
ראש הישיבה - הרב תומר בוקובזה 054.6644809

נשים, את הדעת!

ברכה שילת

לפעמים בחיי השליחות אנחנו נקלעים לסיטואציות שאין לנו מושג מהיכן יגיע הכוח לצלוח אותן. למשל, כשאנחנו נשאלים שאלה שאין לנו מושג איך לענות עליה, ופתאום, ממש באורח פלא, אנחנו מרגישים שמוזרמים בנו כוחות שהם מעבר אלינו, וכך יוצאות לנו מהפה מילים או תובנות שלא ידענו שיש בנו.

ברמה כזו של עשייה, אתה מרגיש שאתה בכלל לא עובד בכוח שלך אלא בכוחו של מי ששלח אותך. למעשה, כאמור, זה החידוש של השליחות - אם אתה שליח של משהו, אתה באמת חלק ממנו וזו חתיכת מחויבות.

רגע, אם כך, אין אותי?? היכן אני בסיפור הזה? ובכן, במידה מסוימת כן. יש כאן ויתור על ה'אני' שלך, כי אתה צריך להיות ממוקד במטרות של השליחות שלך, דהיינו של מי ששלח אותך.

מצד שני, שימו לב: השליחות היא הההההזדמנות להגשים את עצמך! הרי אין סיכוי שבאנו להעביר פה בעולם 80-90 שנה סתם כך ללא מטרה, וברור שיש לכל אחד מאיתנו שליחות ומטרה ייחודית. ובכן, זאת ההזדמנות שלנו להעמיק בשליחות הייחודית שלנו, וכשאנחנו מעמיקים בה ופועלים בכוחה החוצה, זה גם עוזר לנו אישית פנימה! בחיים האלה שעל פני הכדור ישנם אתגרים רבים וחלקים גם פחות נעימים, אבל כשאנחנו ממוקדים בשליחות שלנו - היא עוזרת לנו לצלוח אותם, מתוך נאמנות לעצמנו ולמטרותינו.

תבינו: בכללי, השליחות מחדדת את הזהות. אין כמוה כדי לחדד את הזהות העצמית ולפקס מטרות אישיות. בשליחות אתה הכי הכי לא מאבד את עצמך. דווקא מתוך ההתמסרות למשלח שלך ולמטרות השליחות, צומחת אישיות יציבה ונאמנה לעצמה.

וכעת, בתוך תפקיד השליחות הגדול הזה, לנו - הנשים - יש מרחב השפעה עצום, שעל הדרך גם עוזר לנו להיות מפקחות בשליחות הייחודית שלנו בעולם דווקא כנשים.

הידעתם שהרבי דרש שהשליחות תהיה בוג? אין שליח בלי שליחה. אתה רוצה לצאת לשליחות? תקים בית בישראל, וביחד עם אשתך תצא לשליחות. כי בתוך המערך הכללי הזה יש לכל אחד תפקיד שייחודי לו לאור זהותו דווקא כגבר או כאישה.

כנשים בשליחות, חשוב להישאר נאמנות לנשיות שלנו ולתכונות הייחודיות לנו כנשים. בטבענו יש לנו כוח השפעה עצום. למשל, כוח החינוך בדרך רכה וטבעית טבוע בנו, מה שנותן לנו ערך מוסף עצום. כנשים אנו גם יודעות ליצור חיבורים בקלות. הרי בתוכנו מתחולל החיבור בין גוף לנשמה, כשאנחנו מביאות חיים לעולם. אם כך, סביר להניח שככל שנישאר נאמנות יותר לזהות הנשית שלנו - נצליח גם בשליחות שלנו.

ואם דיברנו על השליחות הנשית ועל כך שחייבת להיות אישה בתמונה, אתם ודאי מכירים את התמונה המפורסמת מהכנס השנתי כל שליחי הרבי מלובביץ' בעולם. ובכן, חשוב שתדעו שיש גם תמונה נשית כזאת! אלפי השליחות של הרבי, שהשתתפו בכנס, עברו מסע בן כמה ימים, מגבש ומחזק, שמינף את כוח השליחות שלהן, והתמונה הזו על הרקע של 770 - בית היוצר לשליחות - מפעימה אותי כל שנה מחדש.

לסיום נאמר שוב: כשאנחנו עוסקים בשליחות וממוקדים בה, זה עוזר לנו לשמור על עצמנו ועל משפחתנו מכל כך הרבה בעיות מיותרות. בדור שאפשר לראות בו אובדן דרך או בלבול - להיות שליח בעם ישראל זה ממש סטארט-אפ חינוכי.

הכותבת היא שליחה וחברת הנהלה
חב"ד בקמפוס ובחב"ד לנוער בישראל

השבוע התקיים בברוקלין, ניו-יורק, כנס השליחות העולמי, בו השתתפו אלפי השליחות של הרבי מלובביץ' הפועלות בבתי חב"ד ברחבי העולם כולו. השנה אמנם לא השתתפתי פיזית, אבל הרוח היתה שם.

אם תשאלו באופן אקראי שליח או שליחת חב"ד אי-שם: "למה אתם חיים בסוף העולם עם המשפחה, במקום בלי אספקה מסודרת של אוכל כשר ובלי חינוך מסודר לילדים?" יש מצב שהם יענו לכם במושג שאולי לא הכרתם: "באנו לברר ניצוצות!"
מה אמרתם? לברר ניצוצות??

כן כן. על פי הקבלה והחסידות, טרם בריאת העולם קרה אירוע מכוון המכונה 'שבירת הכלים', בו התפזרו ניצוצות של אלוקות וקדושה בעולם כולו, ואחד התפקידים שלנו כאן הוא 'לברר את הניצוצות' ולהעלות את הניצוצות לקדושה. בכל מקום בעולם בו אנחנו מסתובבים וחיים על פי התורה - אנחנו למעשה מבררים ניצוצות, עד לתכלית הסופית בבירור הניצוצות כולם בגאולה האמיתית והשלימה. על רגל אחת, זה חלק מהותי מתורת השליחות.

מושג השליחות יכול להיות טריקי.

מצד אחד כתוב ש"שלוחו של אדם כמותו" ממש. מחנכים אותנו, כשליחים, שאנחנו פועלים בכוחו של הרבי זצ"ל, המשלח. ובאמת,

השבוע במעיינותיך

ערבים פתוחים לקהל הרחב

בית מדרש ירושלמי

"יש גבול" • חנה שפיגל
שיעור חסידות • תהילה קץ

📍 מדרשת מעיינותיך ירושלים | שני • 19:00

בית מדרש בכפר

מבט מבפנים-סדרה • חיה פוגאטש
שיעור תניא • מתילדה חיות

📍 מדרשת מעיינותיך כפר חב"ד | שלישי • 19:30

שיעור תניא

שיעור תניא • הרב אמחיה אבן ישראל

📍 מדרשת מעיינותיך יפו 51 ירושלים | רביעי • 20:30

נביעה בית מדרש לנערות

"מאחורי המסכה" • ייזי קוזמן
בית מדרש יוצר

📍 מדרשת מעיינותיך ירושלים | חמישי • 17:00

לקראת תשפ"ז

054-9210131

ימים פתוחים

לפרטים והרשמה

מעיינותיך

האדקטרה
שבת

בר מים אלקטרה
שבת למהדרין
מים חמים וקרים לכל השבת

2,490 ₪ במקום 3,190 ₪

מיחסני חשמל

5018*

בתוקף עד 16.2.26 או עד גמר המלאי
בסניפים ובאתר לפחות 30 יחידות למכירה

יהושע מילר מחשבות לפרשת השבוע מתורת הבעש"ט

יש כבוד

ועבדתם את ה' אלהיכם וברך
את לחמך ואת מימך

של ריקון המזווה ומילוי שלו במישורים שונים. היתרון המובהק שיש לצומות הוא שיש בהם הצהרה פנימית. אני לא רק גוף. אני מורכב מדברים אחרים. אני יכול לשאוף לדברים שבכלל לא תורמים לגוף באופן ישיר. בדומה לרכב - חייבים להחליף שמנים, למלא אוויר בצמיגים, דלק במיכל ובאמת צריך לנקות אותו לא רק בפסח - אבל כל זה כדי לנסוע איתו. זאת התכלית שלו. בגלל זה יש לנו ימים שלמים שאנחנו לא מביאים את הרכב לשום טיפול אלא נוסעים איתו, ולא רק כדי להביא דלק או להתפרנס כדי להביא כסף לדלק. בצום אנחנו נפתחים לשאלת העומק - לאן אנחנו נוסעים? מה התכלית האמיתית, האלוקית, של נשמת?

הבעל שם טוב הקדוש השמיע קול שעלה כבר במסכת תענית על אחד מהעורקים הראשיים של המסכת, בפיהם של האמורא שמואל והתנא רבי אליעזר בר קפרא: לא להתעלל בנפש. בעלי התוספות שם גם מקשרים את הסוגיה לאדם שמחבל בעצמו. לא לחבל בגוף. כמובן, גם בגלל שבלי גוף אי אפשר לממש את התכלית, בלי טיפולים האוטו לא ייסע לשום מקום. אך לא רק. גם כי ה' בחר לברוא גוף. וההזנה הנכונה שלו, השמירה המפוקחת על הנפש, אף היא עבודת ה'. בדומה לרכב - אם מדובר ברכב יד ראשונה שאבא קנה לילד שלו לכבוד החתונה, לא סתם הילד ירגיש לא נעים אם אחרי שלושה חודשים הרכב מטונף מבחוץ ומבפנים. הוא נוסע יופי, אבל הגוף עצמו הוא מתנה, עוד לפני שנסע מטר אחד. ה' רוצה שנכבד אותו.

העובד הזורח

בין השורות מתרחש משהו עמוק יותר. העולם בדורו של הבעל שם טוב היה בשיא של שינוי. אולי השינוי המשמעותי ביותר בהיסטוריה, אולי יותר מכל ההשלכות של הפיתוחים הטכנולוגיים בימינו, של חילון העולם המערבי. דמויות כמו וולטיר (נולד ארבע שנים לפני הבעל שם טוב הקדוש ונפטר שמונה עשרה שנים אחריו) וג'ון ג'ק רוסו עמלו כדי לרוקן את התפיסה הציבורית מנוכחות אלוקות. הפניה הטבעית אל אלוקים מתוך החיים, כמו גם חוויית המציאות כמעוצבת בידי אלוקים, נעשו מעשים מנוכרים. אדם מערבי במשך מאות השנים האחרונות חי בעולם וולטריאני, בו הוא קם בבוקר ומבחינתו אין קשר מוחשי בינו ובין אלוקות. השלכה ישירה היא שזה לא מובן מאליו שאדם בכלל מעוניין לעבוד את ה'. הרבה לפני שתופעת החילון התפשטה בעולם היהודי, והרבה לפני תהליך התפרקות הסמכות הטבעית של הורים ומורים שתימשך עד היום, הוא מבין שהדרך שעד כאן עבדה - של אילוף ואילוף, של כפייה עצמית והכרחת ילדיי - כבר אינה מסוגלת לעמוד בתוקפה.

האמת היא אותה אמת - יש לנו נשמה ויש לה תכלית בעולם, והתמסרות לגוף באופן בלעדי מסיחה את דעתנו מהעיקר. אבל הדרך לאמץ את התכלית היא כבר לא בחניקת הגוף, בשעה שמסביב לעם ישראל, ואחרי כמה דורות גם בתוך עם ישראל, כולם נסחפו על ידי ה'אור' (מתוך דבריו של ביאליק על תופעת החילון). הגיוני שיש כאלה שבשעה של רפיון מנסים לאחוז בטלפיהם יותר חזק, גם במחיר שעורו הרך של המוחזק (לעיתים המוחזק הוא האדם עצמו) נפצע, כדוגמת רחבעם בן שלמה ששמע לקול יועציו הצעירים. אך הקב"ה בחר לברוא את האדם עם בחירה חופשית, וה' מלווה גם את העידן של וולטיר והבעל שם טוב. הבעל שם טוב, מתוך אמונה שדרך התורה היא המתנה הגדולה ביותר שיש לאדם, ידע שאת הטוב הזה צריך להגיש לעם ישראל בדרך של טוב. של אהבה, לא של אילוף. כאשר יש לאדם בוגר מרחב של בחירה, הוא מסוגל להיפתח ולראות שיש כאן את התכלית הטובה שמאז ומעולם נועדה לו.

לכן הבעל שם טוב מדבר על אהבה. לא על השתקת מה שמפריע לראות את התכלית, אלא על אימוץ התכלית. אהבת השם. אהבת ישראל. אהבת התורה. הבעל שם טוב הקדוש יפתח במקומות אחרים את הנתיב להתפתח בשלוש אהבות אלה. כאן, ככותרת, הוא מצייר את דמות 'עובד ה'' לא כאדם מיוסר וצנום, אלא כאדם זורח. שלם. מבורך. אוהב.

מה זה עבודת ה'? הרי זה לא מושג שהמציאו אדמו"רים. גם לא תנאים. זה מופיע בתורה, בפרשה שלנו. ועבדתם את ה' אלהיכם וברך את לחמך ואת מימך. למה בדיוק התורה מתכוונת? או למי? איך נראה עובד ה'? אפשרות אחת של עובד ה' זה אדם עם פנים חמוצות. מיוסר. צנום. עם שקי חוסר שינה מתחת לעיניו, רודה בעצמו. לא נראה שהמשך הפסוק, שכולל ברכה בלחם ובמים, נוגע אליו, אבל לכאורה קיים אבטיפוס כזה.

הבעל שם טוב הקדוש הורה לתלמידיו ללכת במסלול חילופי, והיה קשה להם לעכל את ההוראה. הרי דרך ההתרחקות מכל דבר גשמי היא דרך שמעוגנת היטב בהליכות עם ישראל - פת במלח תאכל, מים במשורה תשתה, לא כך היא דרכה של תורה? לא בכדי משה רבינו מציין שהוא לא אכל ולא שתה; ככל שאדם פרוש יותר מהחומר הוא יהיה מסוגל להיפתח לקולה של נשמתו! הבעל שם טוב עונה על שאלה שראוי שכל תלמיד ישאל את רבו:

שאלו להבעש"ט: מהו עיקר העבודה? הלא אנו יודעים ואבותינו ספרו לנו שבימים קדמונים היו אנשי מעשה מתענים משבת לשבת, ואתם בטלתם את הדבר הזה, שאמרתם שכל אדם שהוא מתענה עתיד ליתן את הדין, שנקרא חוטא, שמענה את נפשו (גמרא תענית י"א). על כן הגידו נא לנו מהו עיקר העבודה? והשיב להם הבעל שם טוב, דעתי בזה - שיראה אדם להמשיך על עצמו שלשה דברים הללו, היינו אהבת השם יתברך, ואהבת ישראל, ואהבת התורה, ואין צריך לעשות סיגופים:

זה לא סתם שבדורות הקדמונים נהגו להתענות. האדם נוצר מתערובת של עפר ונשמת חיים מפי ה'. יש משיכה טבעית של שני הצדדים האלה בתוך כל אדם לכיוונים שונים. הוא יחוש דחף להתמלא בדברים ארציים, ומאידך ישמע קריאה לשוב אל מקורו השמימי. והדחף לארצי נוכח יותר: לאכול. להתפרנס. לנוח. לדאוג לדירה. לישון. מדובר בדברים שזהם באמת הכרחיים ולא כדאי להזניח אותם, אבל בפועל כל אלה בקלות ממלאים את רוב הזמן של האדם, כך שהוא דוחה את הקול העדין של נשמתו שוב ושוב, גם אם הוא חש שהוא דוהר סתם. הוא יכול לדחות את הקול הזה, 'רק לכמה ימים או מספר שעות' - במשך כל חייו. קולה הצרור של הנשמה נשחק, בהיותה כלואה במרדף ארצי

תלמוד תורה תורת חיים שמח לבשר על פתיחת ישיבת המשך

ישיבה קטנה עם אפשרות
לבגרויות למעוניינים.
דגש על רמה לימודית ותורנית גבוהה
ברוח חסידיית בדרכו של
הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

הישיבה מיועדת לציבור מגוון וממוקמת
באיזור קרית משה/גבעת שאול (כרגע ללא פנימיה)
0544954770 ראיון
(ניתן להשאיר הודעה - טקסט בלבד - ונחזור)

סטנדרט חדש במטבח!

לצלוח, לאפות, לחמם ולהפשיר
בלי לחכות

50
ליטר

תנור בנוי
ותנור מיקרו בנוי

72
ליטר

רק ב- **2,990 ₪**
במקום 4,280 ₪

סט
מושלם
למטבח

 גריל, הפשרה וחימום	 בטיחות ילדים	 טורבו אקטיבי	 לוח בקרה דיגיטלי	13 תפריטים	 תנור בנוי משולב מיקרוגל דגם 200136			
 טיימר 9 שעות	 מצב שבת	 פונקציית AIR FRY	 פונקציית התפחה	 מנוע INVERTER	 טורבו אקטיבי	 לוח בקרה דיגיטלי	11 תוכניות	 תנור בנוי דגם 100136

בתוקף עד 16.2.26 או עד גמר המלאי בסניפים ובאתר לפחות 30 יחידות למכירה

מיחסני חשמל

הדס לוינשטרן רק לא מבחן אמריקאי

כשחזרתי בתשובה, אי-אז בגיל 24, חשבתי שביהדות יש רק שלוש מצוות - ללכת עם חצאית, לא לאכול בשר ביחד עם חלב, ולא להדליק אור בשבת. אחרי זמן-מה הופתעתי לגלות שיש עוד שתיים-שלוש מצוות חוץ מהמצוות הללו והייתי בהלם מוחלט...

ההלם הזה, הוא בדיוק ההלם שבין פרשת יתרו לפרשת משפטים.

בעשרת הדיברות יש מצוות די קלות והגיוניות. אני לא קמה בבוקר ואומרת לעצמי "בא לי לרצוח" ח"ו. רוב האנשים הנורמטיביים אין להם תשוקה כזו, בטח לא בעולם שלנו כיום. אבל פתאום כשאת קולטת שבשבת אסור לחתוך נייר ואסור להכין תה בכוס רטובה, זה מתחיל להיות יותר מדי ספציפי.

יש מדרש שמתאר מה התרחש כאשר משה רבנו עלה לקבל את התורה. זה מדרש שכולם מכירים, אבל כשאני למדתי אותו בפעם הראשונה הייתי בשוק.

כשמשה עולה למעלה והמלאכים שואלים: "מה לילוד אישה בינינו?" - כלומר, מה באת לפה? זה לא מקום לבני אדם - אין לו מה לענות. הם מלאכים, מושלמים, מה הוא יגיד להם? אומר לו הקדוש ברוך הוא: תחזיק בכיסא שלי ותענה להם תשובה. מה משה עונה להם? הוא אומר: תגידו, יש לכם הורים? לא. אז אתם לא צריכים לכבד הורים. יש לכם קנאה? לא. אז אתם לא צריכים את ההלכה. אתם הייתם במצרים? אתם השתעבדתם? יש לכם חולשות אנושיות? לא. אז אתם לא צריכים תורה.

התשובה הזאת של משה רבנו הסבירה לי ברגע אחד את הסיבה לכך שקיבלנו תורה. ריבוננו של עולם לא נתן לנו תורה כדי שנקבל מאה; הוא נתן לנו תורה כי אנחנו אנושיים, כי הוא יודע שיש לנו חולשות.

הרבה שנים הייתי מורה לאנגלית, והמבחנים שהכי קל לעשות בתור מורה אלו מבחנים אמריקאיים. תמיד יש רק תשובה אחת נכונה, והכי קל לבדוק אותם. הבעיה במבחנים אמריקאיים היא שאין אפשרות לתת רק נקודה אחת או חצי נקודה - זה או נכון או לא נכון.

כתוב בגמרא "רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות".

הקב"ה היה יכול לתת לנו רק שבע מצוות, כמו שבע מצוות בני נח, וזה היה כמו מבחן אמריקאי - יותר קל, אבל אז אי אפשר היה לחפש היכן לזכות אותנו...

הקב"ה הרבה לנו מצוות כדי שהוא יוכל להרבות לנו זכויות. אם למישהי מאד קשה בצניעות, למשל, הקב"ה יכול להגיד: נכון, אבל פה היא התאמצה, שם היא סגרה עוד קצת, פה היא האריכה, שם היא עמדה מול הארון ובחרה את החצאית השנייה... יש לקב"ה כביכול יותר מרחב לתת לנו זכויות ולראות את המאמץ שלנו.

השאלה היא, איך אנחנו חווים את המצוות? אם אני מסתכלת עליהן בתור סט אינסופי של דרישות, אני נחלשת. אבל אם אני אומרת: רגע, יש פה רצף אינסופי של הזדמנויות, ריבוננו של עולם כל כך אוהב אותי והוא רוצה לדבר איתי בארוחות שלי, הוא רוצה לדבר איתי בבגדים שלי, הוא רוצה לדבר איתי בדיבור שלי, הוא רק רוצה לדבר איתי - זו כבר הסתכלות אחרת לגמרי.

המבי"ט - רבי משה מטראני - אומר שבראש השנה, יום הדין, כשהקדוש ברוך הוא יושב על כיסא דין, הוא מפשפש במעשינו כדי לחפש את המצוות.

במשך שנים רבות, לפני שהייתי נרדמת הייתי שואלת את עצמי: "מה לא הספקתי היום?...?" ואז הייתי הולכת לישון בתחושה 'נפלאה' של "איזו גרועה אני!", "איך לא הספקתי!", "מחר על הבוקר אני חייבת...". אחרי הלידה החמישית שלי, בעקבות כל מיני דברים שעברתי, החלטתי שאני הולכת לישון אחרי שאני מונה רק את מה שעשיתי. זה שינה לי את החיים.

אפשר להסתכל על המצוות בתור רצף של מטלות בלתי אפשריות, אפשר להסתכל על החיים בתור רצף של דרישות ומשימות, ואפשר להסתכל עליהם בתור רצף של הזדמנויות לעשות טוב. רצף של הזדמנויות ללמד עליו זכות. הקב"ה הרבה לנו תורה ומצוות כי הוא ידע שאנחנו לא נעמוד במבחן אמריקאי, והוא ביקש לתת לנו עוד חצי נקודה פה ועוד רבע נקודה שם. צריך למנות את המאמצים שלנו, את המעשים שאנחנו כן עושות, וזה משנה את החיים לגמרי.

שירים אָאָרְג הרב יהושע אודורג

על המעבר החד בין יתרו למשפטים
על העיסוק בראשונה בפרשת העבדים
ומה לדבר נדיר כעבד ולשגרה היום-יומית

הַעֲבָד הוּא לְכַתְּחָלָה

אחר התפאורה הגדולה
אחר הדברות שנתנו
באימה ויראה

אחר ברקים ואש
ענן כבוד

ורעש גדול המתרחש

מגיעה לה פרשת העבד
בו יעסק בתחלה כל אחד
גם מי שממנו סולד
אך כעת יראה כמה הוא
מיחד

גם אם העמיק מצבו
בלשרת את אדונו
עם האשה והילדים,
יש לו מקום עדין בין
הראשונים

העבד הזה הוא 'אני'
זה המשעבד לפעמים
לצד הבהמי
בו תתחיל התורה ותבקש
יש בך הכוח לגלות כל
מה שיש

בס"ד

מלגות
מיוחדות
לאנשי
טיפול

זה לא רק סימפטום יש כאן שורש

מטפלים? עובדים סוציאליים? יועצים?

נמאס לכם לעבוד בשיטות חלקיות?

אתם רוצים לפתור למטופל את הבעיה מהשורש

חדש ב'תורת הנפש' - מכללה לפסיכולוגיה יהודית
השתלמות מטפלים ייחודית

12 מפגשים בימי שני בין 10:00-14:00
מרכז חיבה ירושלים

תורת
הנפש
בירדן רבנל סם טוב

בראשות
הרב גיטבורג

לפרטים נוספים
לשינוי אמיתי <<<

גבירה הצועדת בבטחה

כמו גבירה הצועדת בבטחה, כשלפניה שומר ראש, ואחריה שומר ראש. כך משווה המדרש את התורה הצועדת בבטחה, כשלפניה דינים ומשפטים, ואחריה דינים ומשפטים.

לפני מתן תורה באים משפטים, "שם שם לו חק ומשפט". אלו, כביכול, שומרי הראש שלפני הגבירה. וכעת בפרשתנו, שוב מופיעים משפטים. אלו הם השומרים ההולכים אחרי הגבירה. המשפטים מדומים לשומרי ראש. הם לא התורה עצמה. התורה עצמה היא האישה, הגבירה, המלכות, שצועדת זקופה. התורה עצמה היא משהו אחר.

השפת אמת מסביר שהמשפטים והדינים הם בחינת מידת הדין. אבל התורה עצמה, עיקר התורה, היא מידת הרחמים.

כשאדם מתבטל ומתמסר לדבר ה' בפרטי הדין, בפרטים הקטנים של החיים, הוא יכול לזכות שהקב"ה יפתח לו את התורה גם במידת הרחמים. באהבה, בהרגשה של אמונה, בהרגשה שהתורה באמת מחוברת אליו עמוק אל הלב.

תורה כזו שאדם מקבל ברחמים היא מתנה. כשמשנה רבינו עולה למרום, מביאים חז"ל את הפסוק: "לְקַחְתָּ מִתְּנוּת" לומר שלתורה יש שני צדדים. מצד אחד אדם קונה אותה בלקיחה, מצד שני הוא מקבל אותה במתנה. אלו שני מצבים הפוכים לגמרי. תורה שאדם עמל עליה ועובד קשה כדי לקבל אותה. ותורה שאדם לא עושה כלום, ולגמרי בחינם הוא יכול לקבל אותה. מתנה שאינה תלויה בשום עבודה שאדם יעשה. ר' נחמן מסביר ששני המצבים האלו ממש כרוכים זה בזה. הרגשת העמל והרגשת המתנה הם חיבורים שונים לתורה שקשורים עמוק זה בזה.

העמל בא מצד האדם, שמוכן להתמסר לתורה, לפרטי דינה. הוא מוכן להישאר נאמן לכל משפטיה, גם אם יצטרך לשלם מחיר. והגבירה, מצידה, מרגישה

בטוחה כשהיא בידיו של הנאמן לה, השומר עליה. ביטחון שזוקף את קומתה, ונותן יציבות בנפשו של הנאמן, שהתורה נעשית לו עוגן ומשען, המרפאים את נפשו.

אבל יש עוד שלב, שהוא מעבר לעמל וליגיעה, מעבר לביטחון ולזקיפות הקומה. והוא שלב המתנה.

זהו שלב שאין לאדם שום אפשרות להשפיע עליו, אולי הוא יגיע ואולי לא. הוא יכול פתאום במפתיע לפתוח בלב האדם הרגשה של קרבה

ואהבת ה', הרגשה של געגוע וכיסופים לקדושה. הוא יכול להגיע כחסד וברחמים מאיתו יתברך, כשיעלה הרצון מלפניו.

אבל הוא יגיע כמתנה פשוטה של אהבה, רק אם יקדים האדם שומרים לגבירה, אם ידאג לשמור עליה ולהיות נאמן לה. אז יהיו כרוכים זה בזה השומרים והגבירה, ותיפתח לאדם תורה של רחמים ושל אהבה, תורה פותחת לב ורגש, כגבירה הפוסעת לאיטה אחרי השומרים.

המורה קיבלת תוספת זמן

לא הספקת להירשם השנה לתואר שני?

מכללת הרצוג מאפשרת לך להצטרף לסמסטר ב' בחוגים: מחשבת ישראל, תושב"ע ותנ"ך

הירשמו עכשיו!
הלימודים נפתחים בט"ז באדר

הרצוג. לדעת. לחנוך.

לפרטים: 077-9915242 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

הסרט התייעודי 'אשרף מרואן' שזכה **ליותר ממיליון צפיות** בתוך ימים ספורים מפרסומו, עוסק במרכז אסלאמי לדוקיום שהפעיל מנגנון מתוחכם ותעשיה מסועפת **למחיקת זהות** והעברת יהודים על דתם • הנקודה היהודית שהתעוררה בליבו של השייח' שהתאסלם, שלחה את **אלחנן גרונו ואברהם שפירא** מיצהר אל ואדי ערה - למסע **חילוץ וליקוט ניצוצות** רווי סכנות ומתח • ישבנו איתם לשיחה פתוחה על סיפור מתח חסידי, רווי תובנות עכשוויות

יעל בנימין

נקודת מבט עצמאית וחדה על נושאים שלא הרבה מעזים לגעת בהם, כמו נוער הגבעות, התבוללות, והשתלטות ערבית בצפון וברום. האתר קם מתוך צורך גדול שהיה בשטח בתקשורת ימנית ולאומית. "היום התקשורת הימנית והאמונית כבר הרבה יותר מפותחת ב"ה", מספר אלחנן על השינוי שחל במציאות, "יש ערוץ 14, אתרים ורשתות חברתיות, אבל באותה תקופה המצב היה שונה לחלוטין. אנחנו באנו כדי להביא את הקול האוטנטי מתוך השטח, ועד היום אנחנו משתדלים להתחדד, להתקדם קדימה ולחפש את הדברים שאף אחד עדיין לא הגיע אליהם".

אברהם התחיל את עיסוקו הקולנועי לפני כתשע שנים. "למדתי קולנוע ביד בנימין, שם התחברתי לתחום התייעודי. די מהר שידרתי את הסרט הראשון שלי 'זה היה ביתי' על

לראשונה התארגנות המיסיון האסלאמי, שלא בוחלת בשום אמצעי בדרך למטרת העל של השלטת האסלאם על כל העולם.

'אשרף מרואן - שם בדוי' הוא לא רק מסמך עיתונאי אקטואלי שלא מבייש כל הפקת מקור עתירת משאבים, אלא מסע רוחני אל תוך עומק הקליפות, גדוש באהבת ישראל בלתי נתפסת, שמטרתו ללקט משם ניצוצות בדמות יהודים שאיבדו את הדרך.

כדי להבין איך נולד הפרויקט הזה, חזרנו אל שני האנשים שעמדו בחזית התחקיר והיצירה במשך שנים: העיתונאי החוקר אלחנן גרונו מאתר 'הקול היהודי', נשוי ואב לחמישה, והבמאי אברהם שפירא, נשוי ואב לארבעה, שניהם תושבי היישוב יצהר. אלחנן הוא הפנים שמאחורי 'הקול היהודי' כבר 15 שנה, אתר העוסק באקטואליה ובחדשות ונותן

י שצפה בסרט 'אשרף מרואן' - שם בדוי, ששודר לאחרונה בשלושה פרקים בערוץ 14, מצא את עצמו כנראה נע בכיסא באי נוחות. זה נשמע מופרך מכדי להיות אמיתי, ואולי זו הסיבה שרובנו נעדיף לעצום עיניים אל מול התופעה הזו, אבל בפועל זו המציאות, והיא חיה ובוועטת בנו חזק, מתחת לאף.

הסרט, שיצא בתמיכת 'קרן קולנוע שומרון', הוא פרי עמל של שש שנות תחקיר ארוך ומתיש שהיה כרוך גם בלא מעט סיכונים. הוא עוקב אחרי מפגש לא שגרתי בין עיתונאי חוקר, במאי קולנוע ודמות מסתורית אחת שמזדהה כ'אשרף מרואן', שהחליטה לשבור את קשר השתיקה מבפנים. דרך מצלמות נסתרות, תיעודים נדירים וחילוצים דרמטיים בלב כפרים עוינים, נחשפת

‘מרוואן אשרף’ בשמיעת קריאת מגילת אסתר בזום בחג פורים, בעודו במתחם האסלאמי

שלטון יהודי: באים אנשי חמאס ושוואי ישראל ומנסים לנגוס בנו מבפנים.”

כשאני שואלת איך משקיעים כל כך הרבה אנרגיה ומשאבים בלי לדעת מה יהיה הסוף, אלחנן מסכים שיש כאן אתגר. “אמנם באמת לא יכולנו לדעת, אבל הבנו שיש פה סיפור גדול ושככל רגע שאנחנו פועלים אנחנו מצילים עוד יהודי ועוד יהודייה. פעלנו מתוך אמונה גדולה, ופחות עסקנו בשאלה אם יהיה כאן בסוף סרט או לא יהיה, המיקוד היה להציל נפשות. ביחד עם זה”, הוא מוסיף, “הבנו שיש כאן חומרים עם פוטנציאל קולנועי לא קטן, ויש חשיבות עצומה לכך שהמידע הזה יגיע לקהל הרחב.”

חז”ל אמרו: “בדרך שבה אדם רוצה לילך מוליכין אותו”. ובאמת, האמונה וההתמסרות שמכוון פעלו, פתחו את הדלת להשגחה פרטית גדולה, והם ראו ניסים לאורך כל הדרך. “כל התקופה הזו הייתה מלאה בסיפורי מופתים”, אומר אלחנן. “היו רגעים שבהם הרגשנו שאנחנו נמצאים בתוך סיפור חסידי של הרב זווין. היה למשל חילוץ של אישה

גירוש הוריי מהישוב עמונה, ששודר ב’כאן 11’. מאז אני מביים ומצלם, וממשיך לעסוק בסיפורים שנוגעים לליבי. במהלך השנים יצרתי סרטים על נוער הגבעות, על פעיל ההתיישבות מאיר אטינגר ולפני שנה שודר בערוץ 14 סרט שיצרתי ביחד עם שמעון ריקלין, שמספר על מעללי השב”כ נגד אנשי הימין בתקופת אוסלו, בשם ‘השב”כ ידע’.” בימים אלו יש לאברהם עוד כמה פרויקטים שנמצאים בשלבים שונים ומחכים לצאת לאור, גם הסיפור של ‘אשרף מרוואן’ היה באותו הסטטוס עד לא מזמן, מכיוון שהתהליך כולו ארך כשש שנים.

“יום אחד קיבלתי מייל מבנצי גופשטיין מארגון להב”ה”, חוזר אלחנן כמה שנים אחורה. “הוא סיפר על מייל מוזר שקיבל מאדם המכנה את עצמו ‘אשרף מרוואן’, שטען שיש לו מידע על מרכז בשם ‘דאר אל סלאם’, שמציג את עצמו כמרכז הסברה, היכרות ו’קירוב לבבות’, אך בפועל, מתחת למסכה הזאת פועלת מערכת משומנת של מיסיון מוסלמי. הכרתי את המרכז הזה באופן שטחי בעבר, וידעתי שיש סביבו סיפורים על בנות יהודיות שנישאו למוסלמים, אך לא ידענו עליו הרבה מעבר לכך.”

בנצי נתן לאותו אדם מסתורי את כתובת המייל של אלחנן, והוא החל לשלוח לו מיילים רבים שכללו המון מידע על פעילים, על הנעשה במרכז ועל עולות שונות המתרחשות בו. “בהתחלה לא ידעתי אם משהו מנסה להוליך אותי שולל או שמדובר במקור אמין ורציני”, הוא מספר על החשש המובן, “זה היה מוזר ולא ברור: מי הוא אותו אדם שמחזיק בכל המידע הזה, ומה האינטרס שלו לחשוף אותו? המשכנו להתכתב במשך שנה וחצי, כשמידי פעם הוא נעלם לתקופה ואז חוזר, ובמקביל המשכתי בעבודת המחקר על אותו מרכז. כשהוא החליט לבסוף להיחשף, הבנתי שיש כאן סיפור גדול בהרבה מכתבה עיתונאית רגילה, והחלטתי להכניס לתמונה את הבמאי אברהם שפירא. הבנתי שיש כאן ‘סיפור מהסרטים’, באופן מילולי.”

**במקום להתאסלם,
הוא הגיע אלינו לחג,
ומצאתי את עצמי
אומר שירת הים בליל
החג אתו ועם 'אשרף
מרוואן', כשלמחרת
כמובן הוא השתתף
גם ב'סעודת משיח'.
היו רגעים שהרגשתי
בתוך הזיה**

בהיסטוריה של עם ישראל”, הוא מסביר, “עוד מאז פרוץ האסלאם. אבל כאן אנחנו עוסקים בדבר חמור מאוד שלא מתרחש בארצות ערב תחת שלטון מוסלמי, אלא בארץ ישראל תחת

**לדבר על משיח
במקום על מוחמד**

“ברגע שהדמות הסכימה להיחשף, אלחנן הציע שאכנס לסיפור ואתחיל לתעד”, מביא אברהם את הסיפור מהצד שלו. “לא היה לנו מושג לאן אנחנו נכנסים ולאיזה ממדים זה יגיע, אבל הבנו מהרגע הראשון שמדובר בסיפור חשוב ויוצא דופן. הרגשנו מחוייבים לעשות כל מה שניתן כדי שכל יהודי ויהודייה ידעו על הסכנה הזאת. השקענו בלי חשבון מתוך אמונה שזה התפקיד שלנו, ושיש סיבה לכך שהקב”ה גלגל אלינו את הסיפור הזה. סוגיית ההתאסלמות קיימת שנים רבות

אחינו אתה, אחינו אתה, אחינו אתה

מתוך הסרט: הרב שמואל אליהו שליט”א מכריז “אחינו אתה” במעמד החזרה של ‘אשרף מרוואן’ ליהדות, בעלייתו מהטבילה

בחסידות מוסבר שה'סטרא אחרא' - כוחות הטומאה בעולם, יונקים ומתחיים מהנפילות שלנו, הוא מסביר עוד ממד פנימי, "וראינו את זה שם כמו עינינו: הם מקבלים חיות וכוח מהניסיון לתפוס יהודים מבולבלים, כאלה שנפגעו ורוצים להחליף זהות".

ציצית מוחבאת במסגד

כשכבר היה להם מספיק חומר לסרט, אלחנן ואברהם רצו לפרסם אותו ברגע הראשון שרק יתאפשר להם, כדי למנוע כל נזק אפשרי נוסף שעלול להיגרם על ידי אותו מרכז. "אבל לקדוש ברוך הוא היו תוכניות אחרות", אומר אברהם. "הסתובבנו עם הסיפור אצל מפיקים גדולים בארץ, הגשנו בקשות לקרנות מימון, נפגשנו עם גופי שידור, אבל אף אחד לא רצה לתת לזה במה. פחדו שאנשים יגלו את האמת על "אנשי הדוקיום והשלום" שפועלים בתוך ישראל. בסוף גייסנו כסף מאנשים טובים וקיבלנו תמיכה מקרן קולנוע שומרון, שהייתה הקרן היחידה שתמכה בנו לאורך הדרך". "היו שלבים שלא היינו בטוחים שזה בכלל יצא לאור", מוסיף אלחנן, "אבל הרגשנו שזה בידיים של הקב"ה, ואם הוא רוצה, זה יצא".

בשלב מסוים, אחרי עקשנות רבה, הם הגיעו לגוף שידור שהסכים לתת להם במה, אבל זמן קצר אחרי שהתחילו לעבוד, אותם מפיקים התחילו להתערב בתוכן יותר מדי וניסו לצנזר סצנות. "הם לא הסכימו למשל שאנשי ארגון להב"ה יופיעו בסרט, בטענה שמדובר באנשים גזעניים שאסור לתת להם בשום צורה. הסצנות בהן אנשי להבה מופיעים הן חשובות ומשמעותיות. לא הסכמנו לצנזר הזה, והעסק התפוצץ. כך עברו חמש שנים עד שהצלחנו, 14. בתקופה שבה התחלנו לעבוד על הסרט, הערוץ עדיין לא היה בנוי לשידור תחקירים וסרטים כאלה מבחינה טכנית. אבל ב"ה ההתפתחות שלו היא מדהימה, וזה הכי כף בעולם לשרט במקום שחושב כמון", אומר אברהם בסיפוק, "שמאמין שזה נושא חשוב, ומתרגש יחד איתך מיהודים שחוזרים הביתה".

מאז שהסרט התפרסם, אלחנן ואברהם מקבלים עוד ועוד תגובות משמחות, בין השאר, גם מאנשים מתוך מערכות המדינה השונות שמספרים שהוא ממש שינה להם את התפיסה. "פתאום הם נחשפו למציאות שהם לא ממש ידעו על קיומה", אומר אברהם, "יש גם תגובות מאנשים שהיו בתוך המציאות הזו ויצאו ממנה, שהסרט השפיע עליהם. בעיניי זה דבר מאוד מיוחד, ואני מקווה שנמשיך לראות עוד השפעות חיוביות".

חוץ מהתגובות, ישנם כמובן גם רגעי סיפוק שקשורים למסעות של אותן דמויות. "אחד הרגעים המדהימים", משתף אלחנן, "היה כש'אשרף מרואן', בתקופה שכבר נחשף בפנינו אך עדיין שהה בתוך המרכז האסלאמי, ביקש ציצית. תהינו איך שייח' יכול להסתובב במסגד עם ציצית. התייעצנו עם רב, ואחת הנשים ביישוב תפרה עבורו ציצית מיוחדת שהוסתרה בתוך כפל בבגד. הוא הסתובב שם,

שהתרחש בג' בתמוז - יום ההילולא של הרבי מלובביץ'. אני זוכר שאשתי אמרה לי באותו בוקר: 'היום ג' תמוז, בוודאי יהיו ניסים', ופתאום אותה אישה מתקשרת ומספרת שהבעל יצא מהבית, חמותה נרדמה, והיא ניצלה חלון הזדמנויות קטן כדי לברוח עם הילדים מהכפר. מה זה אם לא השגחה פרטית מדויקת?

"היה גם מקרה של חילוץ של בחור שהתרחש בערב שביעי של פסח", הוא מוסיף עוד אירוע לרשימה. "במקום להתאסלם, הוא הגיע אלינו לחג, ומצאתי את עצמי אומר שירת הים בליל החג אתו ועם 'אשרף מרואן', כשלמחרת כמובן הוא השתתף גם ב'סעודת משיח'. היו רגעים שהרגשתי בתוך הזיהו", הוא אומר בכנות, "ובאותה נשימה זו גם חוויה רוחנית גבוהה - להבין שיש נשמות שנפלו ל'עומקי הקליפות' וזכינו לעזור להן לצאת".

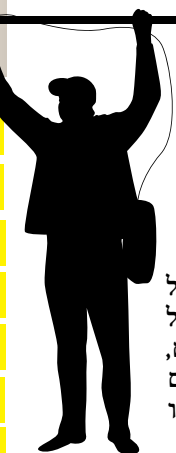
"יש הרבה תוכן שירד בעריכה מסיבות שונות של צנעת הפרט וההגבלה על זהות האנשים", מציין אברהם, "אבל אני חושב שאחד הדברים שאפשר וכדאי לספר עליו כאן, אלו תהליכי השיקום של הבנים והבנות שהצליחו לצאת מהמקום הזה. המסע

הגדול שלהם מתחיל באמת רק אחרי שהם יוצאים. יש שם המון בלבול וטשטוש של הזהות, משקעים מהעבר ומהמשפחות, יש ילדים שעוברים בין עולמות וצריך לתת להם מעטפת הולמת ויש רגשות מעורבים כלפי בני הזוג הערבים שעד לא מזמן היו חלק מחייהם. נדרש כאן מסע קשה: לקלף את ההרגלים צעד אחרי צעד, לחזור לשורש ולבחור בחירות טובות. המעשה הזה של החזרה האמיתית הוא מעשה אמין מאוד", הוא אומר בהערכה.

"הסיפור הגדול כאן הוא לא רק החילוץ הפיזי, אלא ההתבוננות הפנימית שלנו",

אברהם שפירא: הגשנו בקשות לקרנות מימון, נפגשנו עם גופי שידור, אבל אף אחד לא רצה לתת לזה במה. פחדו שאנשים יגלו את האמת על "אנשי הדוקיום והשלום" שפועלים בתוך ישראל

מוסיף אלחנן. "כתוב על עמלק שהוא היה 'מזנב בנחשלים', כלומר - פוגע בחלשים שנמצאים בקצה המחנה. המיסיון המוסלמי פועל באותה צורה, הוא מחפש את האנשים שנמצאים במשבר או בתקופת חולשה בחיים, וזו הנקודה שבה כל אחד מאתנו יכול להיכנס לתמונה: לשים לב לסביבה שלנו - לילדים, לתלמידים, לשכנים ולכל מי שזקוק למילה טובה, לחום ולאהבה. זה יכול להציל נפשות.

מגילויי אהבה כלפינו, וזה מקהה לנו את החושים. המאזניים היום נוטים לכיוון של עצימת עיניים קיצונית, ולכן אנחנו צריכים לעצור את ההרגל הזה ולהתחיל לברוק הכל. לשים זרקור על כל פעולה שהאויב עושה בתוכנו. היום אנחנו קודם כל מאמינים להם, ורק אם יש גילויי אלימות חמורים מטפלים נקודתית. זו לא התנהלות נכונה מול אויב. האינטראקציה שלנו עם גורמים עוינים היא יומיומית. הם יכולים להיות גם מוכרי פלאפל, דוקטורים ומאבטחים, ולכן אנחנו חייבים להיות מפוכחים".

"בחלק גדול מהחברה הערבית יש תרבות חזקה של חיי שקר באופן מכוון", מסביר אלחנן נתן משמעותי להבנת הסיטואציה. "יש אישה בשם נוסייבה עיסא, הבת של מייסד התנועה האסלאמית בישראל, והדמות הכי חזקה במפלגת רע"מ כיום. היא ירשה בפאנל עם הרבנית הדסה פרומן ודיברה על דירקיום, ואחר כך מצאנו אותה במחנה אל קודס' שהיא

ארגנה לילדי פליטים סורים בטורקיה. היא העלתה לבמה שייח' שמטיף לעלות לירושלים עם רובים, ואמרה שם לילדים, שבכלל גדלו בסוריה, שהם צריכים "לחזור" לירושלים, לנגב ולחיפה. כשרואים את הדברים האלה מבינים שהם חיים בעולם שקר מאוד גדול שלנו קשה להבין אותו, ואנחנו לא יכולים

אלחנן גרונר: בסרט רואים שייח' מוסלמי שלומד את תורת הבעל שם טוב, מדבר עם קבוצות של יהודים על הרמב"ם והרס"ג, והכל במטרה אחת: להעביר אותם על דתם. יש גם חסידי אומות העולם, אבל צריך לשים לב טוב להבדלים ולא להיות עיוורים לזה

להרשות לעצמנו שלא לפתוח עיניים. "היום אנחנו עסוקים במיצוי העבודה מול אותו מרכז", מפרט אלחנן מעט על העשייה הנלווית ועל התוכניות לעתיד. "בעזרת ארגון 'לביא' הגשנו תלונות למשטרה, לרשם העמותות, לרשות המיסים ולמשרד הביטחון. אנחנו עוקבים אחרי ההתפתחויות ומספקים המון חומרים לרשויות, מפרסמים עוד כתבות מתוך התחקיר, ממשיכים להפיץ את הסרט, ומקווים להגיע אתו גם לחו"ל ולתרגם אותו לטובת יהודים ולטובת כל העולם.

"התחקיר האחרון כבר היכה גלים בדיילי מייל הבריטי - אחד העיתונים הגדולים בעולם, ואנחנו מנסים לייצר השפעה גם בזירה הבינלאומית", אומר אברהם. "השאיפה שלנו היא להגיע לכולם - כדי שכל נערה באשדוד וכל בחור ברעננה ידעו מול מי אנחנו מתמודדים. אבל מעבר לזה, ברמה הפנימית, יש לחברה שלנו אחריות. זה נכון שאותם גורמים אורכים לטרף, אבל הם לא פועלים בוואקום. אם נשים לב למי שסביבנו, נחיה בצורה בריאה בהיבטים של זוגיות ומשפחתיות, עם קשב ואהבה לילדים וכיבוד הורים, אנחנו נפחית את המשברים האלו שבסוף מגיעים לקצה. בניית בתים בריאים היא התפקיד שלנו, גם בלי קשר לסכנות שבחורף. וכמובן גם לשים לב לאנשים במשבר ולתת להם יד בזמן.

"מבחינת העתיד", הוא מוסיף, "החלום הוא להפיץ את הסרט לצעירים ולהורים שלהם בארץ וגם בעולם, כי בסופו של דבר מדובר בבעיה עולמית. אנחנו מנסים להפיץ את זה בכל דרך ומקוים שהייתן לנו כוח לגעת בעוד נושאים חשובים ולהצליח לספר אותם."

לתגובות ולסיפורים שלכם: Binyael@gmail.com

רשת שעלים תשיק בקרוב את מיזם "יד לגיבורים" למען משפחות פצועי המלחמה

רשת שעלים העוסקת מיום היווסדה בפעילות ויזמות חברתיות, מודיעה על השקת מיזם חדש וייחודי בשם "יד לגיבורים", שנועד להעניק מעטפת תמיכה קהילתית למשפחות פצועי המלחמה, המתמודדות עם השלכות הפציעה הפיזית והנפשית של בן משפחה, ועם מציאות יומיומית מורכבת של עומס רגשי, בדידות ולעיתים היעדר מענה קהילתי רציף. במסגרת המיזם הקימה רשת שעלים מרכזי תמיכה קהילתיים למשפחות הפצועים: מרחבים של ליווי, הקשבה, חיזוק ותמיכה, הפועלים מתוך חיבור לשטח ולצרכים האמיתיים שעולים מן המשפחות עצמן. המרכזים פועלים בשיתוף הגרעינים התורניים של רשת שעלים, ומעניקים מענה רגשי, חברתי וקהילתי לאורך הדרך. ולא רק להגיב לשעת חירום. הרב רחמים נסימי, יו"ר רשת שעלים:

"מאז פרוץ המלחמה רבים נושאים פצעים גלויים וסמויים, והאחריות

שלנו כחברה היא לא להשאיר אף משפחה לבד. מיזם יד לגיבורים נולד מתוך שליחות להיות כתף תומכת, לב פתוח ומעגל של תקווה לאלו שנתנו מגופם ונפשם למען עם ישראל. אנחנו מבקשים להיות שם לאורך זמן, גם כשהכותרות נעלמות והמציאות נמשכת."

מהשטח עולים סיפורים הממחישים את עומק הצורך. אחת המשתתפות סיפרה כי בעלה סובל מפוסט טראומה שהתפרצה לאחר המלחמה, והיא הרגישה שאינה יכולה עוד לשאת את העומס לבד. משתתפת נוספת שיתפה כי מאז 7 באוקטובר המשפחה מתמודדת עם הפציעה ללא תמיכה עבודה ועבור ילדיה, והקבוצה שנפתחה בסמוך למקום מגוריה העניקה לה תחושה שלא שכחו אותם.

בימים אלו רשת שעלים נערכת לקמפיין גיוס המונים לצורך הרחבה וחיזוק פרויקט "יד לגיבורים", כחלק מהעשייה החברתית הרחבה של הרשת.

לפרטים נוספים ותיאום ראינות: יח"צ רשת שעלים מיטל פומברג 054-5279417

כשאת מחוברת לעצמך, את מזכירה לו מי הוא יכול להיות בלי לשכנע, לריב או לאבד את הלב

"כלי ההודיה", ענית.
"הודיה על מה?" שאלה.
"אני לא מתכוונת לתודה מזוייפת או התעלמות ממה שחסר, אלא הודיה על מה שאת יודעת שקיים בו גם אם הוא לא מצליח להביא את זה עכשיו", ענית.
"אבל זה גורם לי להרגיש כאילו אני משקרת לעצמי".

"לפעמים, להודות על הפוטנציאל, זו נאמנות עמוקה יותר לאמת", ענית.

"אבל למה אני זו שצריכה לזוז תמיד?" שאלה אסתר בהתנגדות.
"כי כרגע את מחכה".

"נכון, אני באמת מחכה שהוא יתחיל כבר לזוז, שיעשה משהו..." הגיבה בכעס.

"ומה קורה לך בהמתנה הזו?" שאלתי.

"אני מרגישה איך אני נכבית, הופכת לקטנה וחסרת נוכחות".

"וכשאת קטנה, מה נשאר לו לפגוש?" שאלתי.
"כלום", ענתה.

כשאת זזה נוצר מקום, ענית.
"אבל איך אני יכולה ליצור מקום בלי להתאמץ?" שאלה.

"דרך ההודיה. אפילו תודה קטנה על מה שכך", ענית.
"גם אם זה מעט?" שאלה.

"דווקא כשזה מעט. כשגבר מרגיש שמה שיש לו לתת נוגע ומשפיע, אז הרצון לתת גדל", הסברתי.

"זה מפחיד. אבל מרגישה שזה גם מחזיר אותי לעצמי".

"וזה בדיוק העניין. כשאת מחוברת לעצמך, את מזכירה לו מי הוא יכול להיות".

כל הפרטים שונו למען שמירת הפרטיות

עייפה מלכאוב".
"ואיזו אלטרנטיבה יש לי? להמשיך להאמין במשהו שלא קורה?" שאלה אסתר.

"אני רוצה לנסות לשאול שאלה אחרת; כשאת מפסיקה לראות את מי שהוא יכול להיות, מה את חושבת שקורה לו?" שאלתי ושקט נפל בחדר.

"אולי גם הוא מפסיק לראות את מי שהוא יכול להיות בעצמו?" ענתה בהיסוס.
"בדיוק".

כשאת מפסיקה להחזיק את התמונה הגבוהה - משהו באריאל נרפה, אמרתי.

"אז מה? אני אמורה לדמיין וזה יעבוד?" שאלה.

"לא לדמיין אלא להיזכר", ענית.
"להיזכר במה?" שאלה.

"באיך שהסתכלת עליו אז. לא בעיניים עיוורות אלא בעיניים שראו אותו באמת".

"אני אגיד לך את האמת? זה מרגיש לי כמעט לא אמיתי, עברנו כבר יותר מדי..." הגיבה אסתר.

"נכון. לכן אי אפשר לעשות את זה דרך דרישות, תלונות או שיחות של 'אנחנו חייבים לדבר'".

"אז איך?" שאלה אסתר.
"לא דרך כלי שדוחף אלא דרך כלי שמזמין", ענית.

"איזה כלי?" שאלה.

"זה פשוט לא אריאל שהכרתי בהתחלה", אפשר היה לשמוע את הקול של אסתר נשבר כאילו מתאבלת על מישהו שעדיין חי.
"מה הכוונה בהתחלה?" שאלתי אותה.

"בהתחלה היה שם משהו אחר. הוא היה נוכח, מחזר, הרגשתי חשובה, הרגשתי שהוא רואה אותי באמת..." ענתה אסתר.

"והיום?" שאלתי.
"היום הוא עייף, מרוחק וכבוי", ענתה.

"אני שומעת פה געגוע ממש גדול, אבל גם משהו שממש מנסה להגן..." אמרתי לה בשקט.

"נכון, כי אני יודעת לאן הוא יכול להגיע, וזה מה שכואב יותר מהכל. אני מתכוונת, לא מי שהוא עכשיו אלא מי שהוא עוד לא מרשה לעצמו להיות", הגיבה.

"זאת אומרת, שאת חיה בפער?" שאלתי בזהירות.
"פער מכאיב", ענתה.

"בואי נעצום רגע את העיניים ותתארי לי מה ראית בו אז", אמרתי.
"כוח, ביטחון, רוח, יכולת להוביל, להחזיק, לאהוב..." יכולתי להרגיש שאני פשוט יכולה להרפות, שמישהו סוף סוף מחזיק אותי", ענתה.

"ומה קורה לך היום כשאת לא פוגשת את זה?" שאלתי אותה.
היא פתחה את עיניה ואמרה:

"אני מתבלבלת. חלק ממני אומר שאם זה לא קיים עכשיו אז אולי זה אף פעם לא באמת היה".

"ואז?" שאלתי.
"ואז אני נסגרת ומפסיקה לקוות, כי ככה פחות יכאב לי", ענתה.

"כשאת ככה מגנה על עצמך זה לא כי את לא רוצה לאהוב, אלא כי את

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

עכשיו תורנו!

מאמר הדור - עדכון גרסה: בין כאב לתחייה

איתי אסמן

בתוך המציאות הזו, עלינו לחדד את המבט. לצערנו, ישנם כוחות הבוחרים "להישאר מאחור". האידיאלים שלהם אינם עוד בניין הארץ, שיבת ציון וביטחון ישראל, אלא אימוץ אג'נדות פרוגרסיביות שמובילות לפירוק, טשטוש זהות וחלילה חורבן, תוצר של תרבות פוסטמודרנית. ודאי, יש מצווה לקרב גם אותם, אך טעות תהיה להחיל עליהם אוטומטית את הסגוריה של "מאמר הדור". הרב קוק דיבר על אידיאליסטים הבונים אומה, לא על מי שמבקש לפרק אותה. לא כל מחאה היא "נשמת האומה", ולא כל זעקה היא קדושה. חלילה לנו לייחס את דבריו הקדושים של הרב לכל אנרכיזם המערער את יסודות קיומנו.

לעומת זאת, אנו רואים צמיחה של דור חדש ומפעים: הנוער המסורתי החדש. זהו נוער שרוצה דוכני תפילין בלב בתי הספר החילוניים, נוער שמגדל זקן, עוטה ציצית בגאוה ומבקש להתחבר לשורשיו. האידיאלים שלו הם כבוד למסורת ישראל סבא, והוא נלחם עליהם ב"מרד קדוש". הוא מרגיש, ובצדק רב, שישנה אליטה מסוימת - במשפט, באקדמיה ובתקשורת - שניסכה את המרחב הציבורי ומנסה למחוק את זהותו היהודית. כנגד זה הוא יוצא בזעם קדוש.

אז מהו זה? הוא אצל החלוצים בבניין הגוף והאומה, מתגלה כעת אצל "חלוצי הרוח". אם אז

איזה דור אנחנו באמת?

המרד היה נגד היישוב הישן שנדמה כמיושן, היום הכיור הוא פנימי-תרבותי. זוהי "חוצפה דעקבתא דמשיחא" במובנה החיובי - עזות דקדושה.

הרב קוק לימד אותנו שהדור פועל מתוך תביעה לגדלות; והיום התביעה הזו אינה מסתפקת רק בלאומיות, אלא דורשת את הכבוד אל הקודש. הנוער הזה שואל:

מהו התוכן של המדינה? האם תפילה היא דבר שיש להצניע או להתגאות בו? עלינו, אנשי התורה והאמונה, להביט בעין טובה על הנוער הזה. עלינו לדון אותו לכף זכות ולהבין שכוונותיו רצויות, גם אם מעשיו לעיתים מחוספסים או לא מדויקים הלכתית.

תפקידנו אינו לבקר אותם מגבוה, אלא לחבק אותם, להכווין את הלהט שלהם אל בתי המדרש, המכינות והישיבות, ולתת כלים לביטוי עולמם הרוחני. יתרה מכך, עלינו גם ללמוד מהם פרק ב"עזות דקדושה" ובנאמנות ללא פשרות למסורת ישראל.

עלינו לקרב את הנוער המיוחד הזה, להזמין אותו לשבתות, לבתי הכנסת, להכווין אותו לישיבות ולתת לו ספרי קודש שיבנו את עולמו הרוחני, יחד עם שיעורי תורה שמתאימים לנפש שלו. שזוכה.

איתי אסמן
asmanitai@gmail.com

לפני כ-120 שנה, כשעלה מרן הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל לארץ ישראל ונפגש עם הדור הצעיר של החלוצים, הוא חווה זעזוע עמוק. מצד אחד, עיניו הרוחניות ראו את סגולת הדור והרגשות הלאומיים לשיבת ציון, אך מצד שני, ליבו שתת דם מכאב הכפירה ועזיבת הדת. בכתביו הוא מכנה זאת "המכאוב הגדול, המדכא את הנפש ביגון איום ונורא". בניגוד לקולות מסוימים כיום המנסים ליפות את המציאות או להתלהב מכל תופעה חדשה ללא סינון, הרב קוק לא התעלם מהחושך. הוא תיאר את המצב כ"צרה האיזמה הרוחנית והחומרית יחד, אוי!".

הכאב היה נוקב, כזה שקשה לתאר במילים, כאב של אב הרואה את בניו מתרחקים משולחן אביהם. אולם, דווקא מתוך המבט הרוחני העמוק ומתוך יראת השמיים הטהורה שכאבה את צער השכינה, הצליח הרב קוק לנסח את האבחנה ההיסטורית ב"מאמר הדור": הכפירה של הדור ההוא אינה נובעת מתוך נמיכות קומה או פורקן יצרים זול, כפי שהיה בדורות עברו. זהו דור שתובע גדלות. זהו דור שצמא לאידיאלים, למחשבה ולהיגיון, דור שמחפש הסברים עמוקים וגדולים יותר ממה שהורגל לשמוע. הוא בעט במוסכמות לא כדי לרדת מטה, אלא מתוך תשוקה (גם אם מסולפת) לעלות מעלה ולבנות עולם מתוקן.

במשך עשרות שנים, הצינונות הדתית אימצה את המאמר הזה כמפת דרכים. הוא שימש מודל לשיתוף פעולה פורה עם המגזר החילוני - לא מתוך כניעה לתרבות החילונית, אלא מתוך שותפות עם החילונים האידיאליסטים. יחד בנינו את מדינת ישראל, יחד לחמנו בשירות צבאי, יחד פעלנו בכל מישור שהוא מצווה וקיום רצון ה' בבניין האומה.

אך כעת, בחלוף 120 שנה, המציאות השתנתה והדור עבר "עדכון גרסה". המהלך האלוקי התקדם פלאים. מלחמות ישראל שימשו, למרבה הכאב והפלא, כזרזים רוחניים. אם לאחר מלחמת ששת הימים ויום הכיפורים ראינו את ניצני תנועת התשובה והקמת הישיבות, הרי שלאחר המלחמה האחרונה אנו עדים לגל צונאמי רוחני. תנועת התשובה איננה עוד "חרישית"; היא חיה, בועטת ונוכחת בלב הקונצנזוס. הציבור הישראלי מחובר היום לאלוקים ולמסורת ישראל בעוצמות שלא הכרנו. שיעורי תורה מתקיימים בכל פינה, תורת החסידות והפנימיות נלמדת בצמא על ידי צעירים ומבוגרים, והלבבות פתוחים.

שדר תבין! למד! הסבר! הפיץ! הדבק! הדבק! קבע! תברואה! פתח! טעור! וגם את!

להצטרפות לקבוצת וואטסאפ של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל-052-566-5005

גם אתם יכולים להפיץ תורה! להצטרפות לצעירי ראש יהודי
052-300-3900

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן למדרשת שושנת אביב בתל אביב. יעל 053-367-3434

10 ספרי קומיקס ילדים "הגיע הזמן" להזמנות: www.roschy.org 052-5665005

ראש יהודי
דרושה תרומה להדפסת מגילות אסתר להפצה בתל אביב
052-5665005

למכירה לקט סיפורים על חנן פורת זצ"ל
מבצע לשייבות, אולפנות ובתי ספר
49 ₪ לאחד
29 ₪ למזמינים 50 יח' ומעלה
www.roschy.org 052-5665005

חגיגת תרבות

עולים
להר הזיתים
כמיטב המסורת של 'קרן אביה'

ליהודים הייתה אורה ושמחה

אירוח שישי-שבת
זכור
פרשת תצווה

י.י.ו"א
באדר

תשפ"ו (27-28 לפברואר)
במלון
שבע הקשתות
על הר הזיתים

שבת 'ונהפוך הוא' מול מקום המקדש
עם יוני שרון - 'אבו טבלה'

יום שישי - שיחות | ארוחת צהריים קלה | תפילות בסגנון קרליבך |
עונג שבת עם רבנים, לוחמים, פצועי צה"ל, משפחות שכולות ומשפחות חטופים ועם
השחקן יוני שרון - המכונה 'אבו טבלה' |
שבת - תפילות מרגשות מול הר הבית | קידוש חגיגי | שיחות, מפגשים וסטנד אפ |
סעודות ניד המלך | מוצ"ש - הבדלה מוזיקאלית

יחיאל שוסנהיים
סרן במיל',
חזן וזמר

אבי גרינהיים
רס"ב במיל',
החזן והזמר החסידי

הרב הראל קצין
סא"ל במיל',
משרת ביחידה מיוחדת
רב בישיבת שדרות

הרב אברהם זרביב
דיין בבית הדין הרבני בת"א
לוחם בסיירת גבעתי

לע"נ אביה יהושע ז"ל גולדברג

לע"נ לוחם חטיבת כרמלי
רס"ל במיל' רן הירשהורן ז"ל

למלא
את החלל

הסעות בהרשמה מראש | מס' החדרים מוגבל | פנסיון מלא | כשרות מהודרת | צוות שומר שבת

להזמנות: ריבקי - 050-9287878 | rivkisb@gmail.com

בפקדון: פרסומי ישראל

* התכנית נחנה לשינויים טל"ח

האיתע מאבטח על כחות הבטיחון

עבדים אנחנו, עבדים!

לחן התקווה הקווקזי עשה את כל הדרך לברוקלין, ומשם ללב של כולנו < ששת אלפים שנה אנחנו עובדים, אבל חלאס, אפשר לשאוף אוויר צח של גאולה < מרגיש גנב? לך למשה רבנו, הוא כבר יעזור לך

צדקנו ויגאל אותנו גאולת עולמים.

בהזדמנות מסוימת אמר הרבי שיהודי שהנו עבד ה' יודע - כלשון הפרשה - שאמנם "שש שנים יעבוד", וכך ישנן "שית אלפי שנין" שבהן הוא נדרש לעבוד את עבודתו בתיקון עצמו ותיקון העולם, אבל "בשבועית יצא לחפשי חנינם" - הוא יודע שמטרתו להגיע לזמן הגאולה. הגלות אינה מקומו הטבעי, ויש בו צימאון וגעגועים להגיע לימות המשיח. כולנו מכירים את דברי רבי אלעזר בן עזריה, נשיא ישראל, במשנה: "הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתיאמר יציאת מצרים בלילות עד שדרשה בן זומא...". כלומר, המגמה והשאיפה שלו כרועה ישראל הן שיוכירו את יציאת מצרים בלילות, ולא רק בימים. "ימי חייך - הימים, כל ימי חייך - להביא הלילות". מה הפירוש הפנימי בזה? הדבר הראשון שנשיא ישראל רוצה לקבוע בלב העם הוא זכירת יציאת מצרים גם בלילות - בזמן הגלות, שהרי היה זה בשנים שלאחר חורבן בית המקדש, כשנוצרה בעם ישראל ובעולם בחינה של 'מצרים', גלות רומי וחושך ארוך טווח. ומה עושה נשיא בישראל? 'נשיא' הוא מלשון הגבהה ורוממות, הוא רוצה להרים את רוח העם, ולכן הוא פועל ושואף שאפילו בחושך הגלות תורגש ותזכר יציאת מצרים

הניגון.

הרבי המשיך ודיבר על העובדה שצדיקים שונים לקחו ניגונים של גויים וצירפו אותם לצד הקדושה, ובהתאם לכך לימד הרבי את הניגון לתנועותיו השונות. התנועה הראשונה מייללת ואומרת: 'איך אצא מאכן?'; 'אחריה באה תנועת הגעגועים לימים הטובים, כאשר שאמיל היה רוכב על סוסו כשליט חופשי ובלתי-מעורער; ובסוף - התנועה האחרונה שנוסקת ועולה ומבשרת שיש תקווה לאחריתו, הוא סמוך ובטוח כי הוא יצליח להיחלץ מהמצב הזה.

הרבי סיים ואמר שכך הם פני הדברים גם בעבודת ה': שורש נשמתו של יהודי הוא במקום עליון ביותר, בהיותה חצובה מתחת כיסא הכבוד, והנה פתאום היא יורדת למטה אל גלות ומאסר בתוך הגוף והנפש הבהמית. כך, בעודה מסתכנת בעולם הזה בכבלי היצר הרע, היא נזכרת מה היא ומי היא - הרי היא "חלק אלוהה ממעל ממש", והמקום הראוי לה הוא להיות כבן הסמוך על שולחן אביו הקב"ה. באופן טבעי מתעוררים בה רגשות של תשוקה וגעגועים למצבה הקדום, לפני שירדה מאיגרא רמה לבירא עמיקתא. והתנועה האחרונה בניגון היא התקווה והביטחון עליהם נשען כל יהודי, בידיעה ברורה שקשיי העולם הזה הם דבר ארעי ובר-חלוף, ותכף יבוא משיח

לחיים לחיים. תשמעו סיפור: הצאר הרוסי רצה לכבוש שטחים נוספים לממלכתו מהמדינות סביבו, ובמיוחד השתוקק לספח לעצמו את הרי הקווקז הגבוהים והיפים. הבעיה הייתה שבמחוז הזה שרצו שבטים פראיים, שבעוז רוחם ומתוך היכרותם את השטח ההררי עמדו כחיץ בלתי-עביר בפני חייליו המאומנים של הצאר.

מה עשו הגנרלים הרוסים? הם נהגו בעורמה ושיגרו משלחת לראש השבט, שאמיל היה שמו, עם הצעה מפתה - לכרות איתו ברית שלום. הלוחמים המקומיים השתכנעו ועשו את דרכם למורד ההר, כאשר בראשם צועד המנהיג. הם לא הספיקו להגיע אל השטח המוסכם בו תיערך הברית ופתאום פתח הצבא הרוסי במתקפת פתע, הכריעו את הלוחמים הקווקזיים, לכדו את שאמיל המנהיג הנערץ ושלחו אותו לגלות במקום מבודד.

שאמיל זה היה, כך מתברר, בעל כישרון נגינה, ולפי המסורת הוא הלחין בתקופת מאסרו את הניגון המרטיט שנקרא על שמו. בשנות ההנהגה הראשונות של הרבי זי"ע, כליל שמחת תורה לפנות בוקר, לאחר ההקפות שנמשכו שעות ארוכות, היה הרבי מלמד את הקהל מדי שנה ניגון חדש. באחת השנים, הוא לימד את הניגון המכונה 'שאמיל', וכהקדמה הוא סיפר את הסיפור הנזכר על הרקע להולדת

ותחושת החירות הפנימית.

על כך הוסיפו חכמי ישראל והדגישו: "ימי חיך - העולם הזה, כל ימי חיך - להביא לימות המשיח": מלבד הפירוש הפשוט המדבר על קיום המצווה של זכירת יציאת מצרים גם כשיאיר האור העצום של הגאולה העתידה, יש כאן רמז שעל כל יהודי להרגיש שהיעד של "כל ימי חיך" הוא "להביא לימות המשיח". כלומר, "להביא" - לא רק במשמעות ההלכתית: לרבות ולכלול את ימות המשיח במצוות זכירת יציאת מצרים, אלא כפשוטו: כל ימי חיךנו אנו פועלים ועושים להביא ולגרום ולזרז את ביאת המשיח.

זו גם העבודה של "בשביעית יצא לחפשי חנים". כלומר, הידיעה הזו שאנו עתידים להגיע לזמן הגאולה מעניקה לנו כוח גם בזמן הזה לעמוד בתנועה של גאולה בנפש, ואי לכך על כל יהודי מוטל לעשות ולפעול ולצפות לזה.

בשנת תשכ"ט, לרגל חג השבועות הגיעו חסידים רבים לחצרו של הרבי. אחד מהם היה הרב זלמן טייבל. מוצאו היה מרוסיה, ולאחר המלחמה הצליח להבריח את מסך הברזל ומאז התגורר בצרפת. באותו חג זכה האורח לסעוד על שולחנו של הרבי, ובזמן הסעודה ביקש מהרבי להשמיע בפני הנוכחים, יחידי הסגולה שישבו שם, ניגון חסידי כפי ששמע מזקני החסידים ברוסיה.

הניגון הוא ניגון קצר, אבל שמח ומלא חן חסידי, והוא מושר על המילים "אַנָּא עֲבָדָא דְקָדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְסִגְיָנָא קָמָה וּמְקָמֵי דִיקָר אֲוִרְיָתָהּ כָּל עֵדָן וְעֵדָן" - מתוך הקטע מספר הזוהר "ברין שמי" שנהוג לומר בעת פתיחת הארון לקריאת התורה. הרבי נהנה מאוד מהניגון, וביקש מר' זלמן שילמד את הניגון לתלמידי הישיבה כדי שיוכלו לזמר אותו בזמני ההתוועדויות. ואכן הניגון הזה נקלט היטב בקרב החסידים ומאז שרו אותו רבות בהתוועדויות, ופעמים רבות גם בפתיחת ההיכל בבית המדרש של הרבי.

שנים רבות לאחר מכן, במוצאי ראש השנה, חילק הרבי יין מ'כוס של ברכה' עליה ערך הברלה, להמוני חסידים ועמך ישראל שעברו בתור ארוך על פניו. והנה הופיע לפניו גם ר' זלמן טייבל, שבאותו זמן כבר היה קשיש וגופו היה חלוש. הרבי נתן לו מעט יין מכוסו, ומיד התחיל לשיר איתו בהתלהבות את הניגון שלו: "אנא, אנא עבדא, עבדא דקודשא בריך הוא..." שוב ושוב, כאשר כל החסידים עוקבים בדריכות אחר המחזה המופלא.

אם נחזור לחג השבועות תשכ"ט, אז שר ר' זלמן את הניגון על שולחנו של הרבי, אנו מוצאים כי בהתוועדות עם הקהל באותו חג הסביר הרבי את עניין העבודות של יהודי באריכות, באמרו שהתקשרותו של העבד לאדון - מבחינה מסוימת - יש בה יתרון על ההתקשרות של בן לאביו או תלמיד לרבו, כי דווקא עבד נאמר "מה שקנה עבד קנה רבו", "עבד מלך כמלך", דהיינו שאין לו כל מציאות עצמית. ולכן גם לעניין הקשר של יהודי עם הקב"ה אנחנו אומרים "אנא עבדא

דקוב"ה", כלומר: אני שייך להקב"ה שהוא המציאות שלי, ואין לי כל מציאות עצמית.

העניין הזה הוא לא נספח צדדי - הוא יסוד החיים של יהודי, ולכן הפרשה הראשונה לאחר מתן תורה פותחת בציווי "כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי חנים".

תשאלו: מה זכה העבד העברי שבו פותחים את מצוות המשפטים לאחר מתן תורה, וכי חסרות מצוות אחרות ושגרתיות יותר?

בספרו 'תורה אור' מעיר אדמו"ר הזקן על נקודה נוספת: הפסוק פותח בלשון יחיד ונוכח "אשר תשים" - דהיינו משה רבנו, וממשיך בלשון רבים ונסתר "לפניהם" - דהיינו בני ישראל. והנה בפסוק הבא הכתוב חוזר ללשון יחיד ונוכח "כי תקנה..." אף שלכאורה היה צריך לומר בלשון רבים "כי תקנו עבד עברי". ואם כן, למי מדברים כאן?

אלא, בעומק הדברים, מונח כאן יסוד כללי: "כי תקנה" אכן מוסב ביחס למשה רבנו. הוא, שעמד בהר סיני וקיבל את התורה - אליו אומר הקב"ה "ואלה המשפטים אשר תשים". אתה, משה, צריך להניח "לפניהם", להביא את התורה ומסריה לפנימיותם של ישראל, בתוך לבם ונשמתם. וזאת על ידי "כי תקנה עבד עברי" - אתה צריך להקנות בהם ("תקנה") את המידה הזו שיהיו עבדים להקב"ה.

זה היסוד שהתורה רוצה להדגיש לפני כל הפירוט של מערכת המצוות שבין אדם לחברו - מהי התכלית של יהודי בעולם הזה? להיות עבד של הקב"ה. כל יציאת מצרים הייתה עבור המטרה הזו, כמו שהקב"ה אמר למשה רבנו "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה". הרי הם כבר היו עבדי פרעה, ועל ידי שהקב"ה הוציאם מתחת ידו הם נעשו עבדי ה' - "כי לי בני ישראל עבדים", זו עבודת נצחית שחקוקה בנשמתו של כל יהודי.

ומיהו זה שתפקידו לגלות בכל יהודי את התכונה הזו של העבודות? זהו משה רבנו. ידוע מאמר הזוהר שמשה רבנו נקרא "רעיא מהימנא", ואחד הפירושים בזה הוא שהוא "מאכיל" וזן את ישראל אמונה בה', כרועה צאן הדואג למרעה טוב לעדרו.

אני מבין אתכם, ודאי אתם תמהים: בשביל מה צריך את משה רבנו, הרי כל יהודי הנו מאמין בן מאמין, וכמו שמוסבר בתניא שכולנו קיבלנו את האמונה בדרך ירושה מהאבות הקדושים! ? התשובה היא, שאכן האמונה הזו שרירה וקיימת, אלא שהיא יכולה להישאר בדרך 'מקיף'. כלומר, יהודי אכן מאמין בהקב"ה, אבל הדבר אינו חקוק בו עד להשפעה על חייו הפרטיים.

מצב כזה מתואר בגמרא כ"גנבא אפוס מחתרתא רחמנא קריא". כלומר, גנב יהודי - רחמנא ליצלן - העומד להתפרץ לבית של אדם אחר ולשלוח את ידו בגניבה, נושא תפילה לה' שחלילה לא ייתפס ומלאכת ידו תצליח... ולכאורה: הרי הוא מתפלל להקב"ה בהיותו מאמין בו יתברך, והוא בוודאי יודע שהקב"ה אליו הוא מתפלל להצלחת גניבתו

ציווה בתורתו "לא תגנובו", ואם כך כיצד הוא לא מרגיש בסתירה האופפת את חייו? אלא שבדיק לצורך זה נדרשת פעולתו של ה"רעיא מהימנא", כדי שהאמונה תיקבע בלב האדם פנימה.

אחיי ורעיי, הבעיה היא שכשאנחנו שומעים ולומדים דברים אלו נדמה לנו שהכוונה לגנבים ופושעים מאנשי העולם התחתון... אבל באמת - ברמה עדינה - הדבר הזה שייך גם בקרב שומרי מצוות על מלא. אדם לומד תורה ומתפלל שלוש פעמים ביום, אבל כשהוא נתקל בניסיון מסוים בחיי היום-יום שמחוץ לבית הכנסת ובית המדרש הוא עלול לנהוג היפך אמונתו, וזאת כי הדברים לא חיים וחקוקים בו באמת ובפנימיות.

כך מסביר הרבי הרי"צ באחד ממאמריו, שבעל עסק העובד לפרנסתו, למשל, יודע שהכל בא מלמעלה, והוא מתפלל בכל יום "ברך עלינו" ומזכיר את שבחו של הקב"ה בברכת המזון "הזן את העולם כולו בטובו", ולמרות זאת בעת עסקיו הוא לא מתאפק מלעשות קונצים וגם לסובב בתחמנות את זולתו, מתוך מחשבה שדווקא כך יצליח לשלשל לכיסו עוד כמה פרוטות, או שלפעמים עקב עסקיו הוא יוצא מוקדם מהתפילה או מקצר מהשיעור שלו בתורה.

דברים אלו הם דוגמה לאמונה בדרך מקיף, ולכן דואג רעיא מהימנא שהאמונה תהיה דבר חי ופנימי המאיר בתוך בני ישראל.

כדי לסייע להפנמת התחושה שיהודי הוא עבדו של הקב"ה, אומרת התורה "שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי חנים". כלומר: בגשמיות, העבד יודע שגם כשנקנה על ידי אדון זהו לא מצב בלתי-הפיך, ואפילו אם אולץ להימכר בבית דין בגלל גניבותיו - מכל מקום, כבר כשקונים את העבד כבר ידוע היעד הסופי - "יצא לחפשי חנים", וזאת כי יהודי הוא עבד של הקב"ה, "עבדי הם ולא עבדים לעבדים". וכך גם ברוחניות, יהודי צריך לדעת שהוא לא כבול במסגרת העולם הזה, אלא הוא יכול כבר עכשיו לקחת על החשבון אוויר של משיח ולחיות בחייו הנוכחיים גאולה.

לכן דווקא לאחר מתן תורה, כאשר היה חשש שלאחר "במשוך היובל המה יעלו בהר" שכבר איבד את קדושתו, יבואו ישראל לכלל טעות ויחשבו שהאירוע של מתן תורה היה גילוי אור לפי שעה בלבד, ומשכך האמונה יכולה להישאר בדרך מקיף בלבד - לכן אומר הקב"ה שנכשיו בא זמנה של עבודה חדשה: "ואלה המשפטים אשר תשים לפניכם", ומטרתה שהאמונה לא תישאר מרחפת אל-על, אלא על כל יהודי מוטל לעגן אותה אל קרקע המציאות במשפטים שעל פי שכל והיגיון כדי שהוא יבין ויפנים אותם. ולכן גם נאמר "כי תקנה" - אתה, משה רבנו, תגלה ותעורר את האמונה בפנימיות האדם ואת היותו "עבד עברי" - שירגיש בחיי היום-יום שהוא עבד של הקב"ה.

לחיים, לחיים ולברכה.

איך מתמודדים עם הפער בין מי שאני רוצה להיות לבין מי שאני באמת?

אני מניח שכונתך ב'מי שאני באמת' - מי שאני עם חולשותיי וחסרונותיי, ו'מי שאני רוצה להיות' מדבר על המצב השלם שאליו אני שואף. אלא שהמפריע הגדול ביותר בדרך, הוא להכריז על החסרונות כ'האני האמיתי שלי'.

כל עניין התשובה נועד להוציא אותנו מאשליה שהחטאים הם האמת שלנו, ולהביא אותנו אל מי שאנו באמת ובתמים מצד עומק אישיותנו. וזה הסוד של עמלק, שמגיע דווקא אחרי השאלה "היש ה' בקרבנו אם אין?" - כשישראל אינם בטוחים שיש ה' בקרבם בגלל חולשותיהם, מגיע עמלק שמעורר אותם להיזכר באמת הפנימית שלהם. חודש אדר הוא זמן מצויין למהפך, ונהפוך הוא, לגלות את האמת הפנימית שהיא תקוותנו בכל דור ודור.

כל מה שאני עושה כדתייה זה כי ככה גדלתי. איך עוברים מחינוך לבחירה?

על ידי לימוד והעמקת הדעת. כיוונת לדברי הנביא שביקר את עבודת ה' שנעשית כ"מצוות אנשים מלומדה", כלומר שביצוע מתוך הרגל ללא הפנמה והעמקה הינו חיסרון גדול. אך הצד השני הוא "יודעת היום והשבות אל לבבך", "דע את אלוקי אביך ועבדהו" - שגם כשיש אמונה מצד החינוך, אנו מצווים להתעמק בלימודה, שהיא המצווה הראשונה בתרי"ג המצוות על פי הרמב"ם. זכינו שהיום יש שפע של לימודי אמונה ופנימיות, רבנים ורבניות בריבוי עצום, וצריך למצוא את המקום המתאים לכל אחד ואחת. עדיף להגיע לשיעור פנים בפנים, אבל גם שיעורים מתוקשבים יכולים להיות פתרון. וכן יש ספרים רבים, ועל הבחירה בין דרכים שונות נאמר "אין אדם למד אלא במקום שליבו חפץ" - אותה דרך שתביא אותנו לאמונה יותר עמוקה ולדבקות בה' יתברך.

כל בוקר אני מתכנן ללמוד אחרי התפילה, אבל בסוף אני נגרר לקפה עם החברים. איך יוצאים מהמעגל הזה?

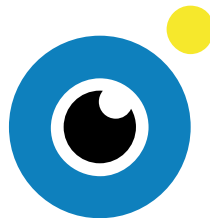
בזמן שיצר הרע מלפף אותנו, איננו מצליחים לזכור את עצות היצר הטוב. לכן ישנם מצבים שבהם קשה לנו מאוד להתמודד עם עצת היצר ולנצח. העצה העיקרית היא לחשוב איך אפשר לעלות על מסלול אחר וטוב עוד לפני שהקושי הגדול מגיע. למשל, להתפלל כמה ימים במניין אחר שאין בו המבחן הזה, או להכין לעצמך פרס יקר ומענג יותר מהקפה עם החברים על כך שהצלחת ללמוד. אפשר גם, וזה הרצוי ביותר, לקבוע מראש עם חבר שחש כמוך שמיד בסיום התפילה תלמדו יחד, ו"איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק". ואם תהפוך לדמות שתסחוף את כולם ללימוד אחרי התפילה, ובמיוחד עם אכילה ושתייה משמחות, תזכה לאורה רבה גדולה ומכופלת.

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

קרוב אליך

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה > karovel.co.il

לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

mesergo

שירותי פיתוח תוכנה מפתחים פתרונות

073-80-11-111

go@mesergo.co.il

דיוור אלקטרוני | מערכות ווטסאפ
הודעות קוליות | הודעות סמס